BODÓ BÉLA

BRUMI MACKÓVÁROSBAN

ÚJ GÉNIUSZ KIADÓ

Bodó Béla: Brumi újabb kalandjai,
az 1974-es kiadás reprintje.
A címlapot és az illusztrációkat
Szávay Edit készítette.

Új Géniusz Kiadó, 1989
Felelős kiadó: Sasvári Márta
ISBN 963 02 6948 1 (összkiadás)
ISBN 963 02 6950 3
Nyomás és kötés: Gyomaendrődi ÁFÉSZ Nyomda, 1989
Munkaszám: 11
Felelős vezető: Török Sándor elnök

BEVEZETÉS

AMELYBEN ÉN, BRUMI MACKÓ, MEDVEBOCS, BEMUTATKOZOM

— Brumm! Brumm!, akarom mondani nyaf-nyaf. Persze nem értitek, miért beszélek így. Rögtön bemutatkozom. Én ugyanis bocs vagyok. Bocsánat, ti valószínűleg azt se tudjátok, mi az a bocs? Hát az én vagyok. Medvebocs. Brumm, brumm, akarom mondani nyaf, nyaf. Azért nyafogok, mert még kicsi vagyok. Kis medve. Most ismerkedjetek meg velem. Az orrom fekete, különben barna vagyok, mint minden rendes mackó. A nevem Brumi. Idáig az erdőben laktam. Az erdő szélén van egy barlang. Várjatok csak, elmondom: hol van. Az úton egyenesen kell menni, aztán a végén van két jegenyefa. Ha bal kéz felé fordulunk — egy kis ösvényre lépünk. És ahol sok fát láttok, az az erdő. Az erdő másik oldalán több barlang van. Arra lakunk mi. A pontos címem: Brumi mackó, Erdő, Barlang utca 6. földszint 2.

Az idén kijártam az erdei óvodát. Azt mondják, hogy már nem is vagyok olyan kicsi, tehát leszokhatnék a nyafogásról. Az óvodában még Nyafinak, sőt Nyif-nyafnak neveztek. De ez nem igazság, mert igazán nem nyifogtam soha.

Azt kérditek, honnan került elő hirtelen egy ilyen kis bocs, és mit csinál a nagy medvevárosban? Majd erről is mesélek, egyelőre egyezzünk meg abban, hogy itt vagyok, brumm, brumm.

Most azonban lefekszem, mert már nyolc óra, és ilyenkor már aludni kell. Holnap folytatom.

ELSŐ FEJEZET

AMELYBEN ELMONDOM, MIÉRT KERÜLTEM A VÁROSBA. DE AZT MÉG NEM MESÉLEM EL, HOGY MIT ESZIK EGY MEDVEBOCS

Már említettem nektek, hogy én tulajdonképpen az erdőben lakom. Egy mogyoróbokornál történt, amit most elmondok. Éppen egy nagy tányér epret ettünk, amikor a papám a térdére ültetett:

— No fiam — mondta a papám —, már elég nagy vagy ahhoz, hogy körülnézz egy nagy városban, aztán majd később beiratlak az iskolába.

Nagyon megijedtem. Miért akar engem beiratni a papám, hiszen nem csináltam semmi rosszat. Ránéztem keservesen. És már majdnem nyafogni kezdtem, amikor a mamám is odajött, megsimogatott és azt mondta:

— Igen, igen, eljött az ideje, hogy megtömjük azt a buksi fejedet *ábécé*-vel.

Ettől még jobban megrémültem. Miért kell megtömni az én buksi fejemet? Üres talán? És hogy tömik meg?

És mi az az *ábécé*? Az erdőben van fű, virág, fa, aztán bokrok, mindenféle bogarak, forrásvíz, meg vannak madárkák is. De *ábécé*-ről még sohasem hallottam. És hogyan tömik? Kinyitják azt a buksi fejemet és beletömködik azt az *ábécé*-t? Hiszen ez bizonyára nagyon fáj.

— Brumm, brumm és nyaf, nyaf — mondtam —, én nem akarom, hogy megtömjék a fejemet.

A papám erre mancson fogott, és elcammogtunk az erdő szélére. Egy fa állt ott, és rajta egy tábla. A táblán furcsa jelek.

— Mit látsz? — kérdezte a papám.

— Pillangót — feleltem én. Mert tényleg egy szép nagy pillangó szállt éppen arra.

— Buta vagy — szólt a papám —, mit látsz azon a táblán?

— Egy pókot — feleltem én. Mert éppen egy nagy pók mászott a táblán.

— Buta vagy — ismételte a papám. — Azok a jelek a táblán: betűk.

— Betűk?

— Betűk!

— És mit csinálnak a betűk azon a táblán? — kérdeztem.

Papám erre megvakarta a fejét, aztán feltette az orrára a szemüveget. És ezt mondta:

— Ezeket a betűket el kell olvasni.

Gondoljátok el, milyen zavarban voltam. Ott vannak azok a betűk, vagy mik, a táblán, és el kell olvasni őket. És én még azt se tudom, mi az, hogy olvasni.

— Mi az, hogy olvasni? — kérdeztem.

Papám erre azt mondta:

— Mondd azt, hogy: B.

— B. — mondtam én.

— Aztán, hogy: R.

— R. — mondtam hangosan.

— Most mondd azt, hogy: U.

— U. — mondtam én utána.

— Meg hogy: M.

— M. — mondtam szépen.

— Most mondd mindet gyorsan egymás után! — mondta a papám.

— B.R.U.M. . . ., vagyis brum — mondtam egyszerre.

— Na látod — mondta a papám. — Ezek, amiket külön-külön mondtál, a betűk.

Nagyon elcsodálkoztam. Hányszor mondjuk naponta, hogy brum és nem tudtam, hogy ezek betűk. Megfogtam a papám mancsát, hogy hallgassa csak:

— Ny. — mondtam neki.

Aztán ezt:

— A.

Aztán ezt:

— F.

— Mi ez? — kérdezte tőlem a papám.

— Betűk! — mondtam neki. — Együtt meg: nyaf.

Erre nagy boldogan megveregette a vállamat. Én meg folytattam:

— M. — mondtam.

Aztán meg ezt:

— É.

Végül ezt:

— Z.

— Méz — mondta ki együtt a papám, és hozzátette:

— Jó is lenne!

Nekem meg az jutott eszembe: amiket én mondtam, azok betűk. Medvepapám meg azt mondta, hogy ami a táblán van, azok is betűk. Akkor...

— Akkor a táblán az van — mondtam —, amit az előbb én mondtam betűkkel. Vagyis az van a táblán: brum, nyaf és méz.

Nagyon-nagyon boldog lettem. Mert ugyebár kitaláltam, mi az, hogy olvasni, sőt már tudok is olvasni.

De a papám azt mondta:

— Nem. A táblán az áll, hogy:

Az erdőben
tüzet rakni tilos!

Ezt már nem értettem. Papám leült a fűbe, én meg odahemperegtem a lábához.

— Nézd, fiacskám — mondta —, a brum is betűkből áll, a nyaf is. A táblán is betűk vannak. A betűkből lesznek a szavak. Ezért kell majd megtömni a buksi fejedet az *ábécé*-vel, hogy minden szót el tudjál olvasni.

Ez kellett csak nekem! Lám, az előbb mennyire örültem annak, hogy már tudok olvasni. S most megint csak azt hallom, hogy meg kell tömni a fejemet.

A papám még hozzátette:

— Az *ábécé*-ben benne van minden betű.

Mint később látni fogjátok, nem vagyok gyáva medvebocs. Az erdőben, amikor először pillantottam meg egy csigát, azonnal nem féltem tőle. Még bátran rá is kiáltottam:

Csiga-biga gyere ki,
Ég a házad ideki!

Mire rögtön bement a házába. Nem vagyok hát gyáva medvebocs. De hogy a papám megint kezdte a tömést az *ábécé*-vel, nagyon megijedtem. Azt hittem, hogy leszedik a tábláról a betűket. És beletömik a fejembe. Nem, nem! Olvasni úgyis tudok már, minek akkor nekem az *ábécé?!*

Persze, ti most nevettek rajtam. Én is nevetek azon, hogy milyen buta volt az én buksi fejem. Most már tudom, hogy csak úgy mondják azt a tömést. Az *ábécé*-t az iskolában

tanítják. És én már ismerem is a nagy *A*-t. Úgy, hogyha most látnék az erdőben egy olyan táblát, már el is tudnám olvasni. Úgy kezdődik, hogy *A*. A többit meg fejből tudom. Így van tovább:

z erdőben
tüzet rakni tilos!

Ezzel vége az első fejezetnek.

MÁSODIK FEJEZET

AMELYBEN FOLYTATOM, S MOST MÁR ELMONDOM, MIT ESZIK ÁLTALÁBAN EGY MEDVEBOCS, MÁRMINT ÉN. ÉS A FALÁNKSÁGRÓL IS BESZÉLEK

De előbb még ezt hallgassátok meg. A papámmal pityeregve indultunk haza az erdő széléről. Illetve mind a ketten elindultunk, de csak én pityeregtem. A papám nem.

Amikor a két nyírfához értünk, megsimogatta a buksimat. És azt mondta :

— Fiacskám, hajnalban utazunk a városba.

Azt mondta, hogy a városba. Akkor én még azt se tudtam, mi az a város. A papám aztán elmagyarázta nekem, hogy a városban olyan házak vannak, mint a csősz kunyhója, csak sokkal nagyobbak. És nagyon-nagyon sok ilyen csősz-kunyhó van, és mind igen nagyok.

— Annyi csősz lakik a városban? — kérdeztem.

Aztán azt szerettem volna tudni, van-e a városban fa és virág.

— Van — felelte a papám. — Fa is van a parkokban és a

kertekben. És virág is, a parkokban és a kertekben. És a virágkereskedésekben. Ott azután nagyon sok virág van.

— Akkor — mondtam én — tüstént bemegyek majd abba a virágkereskedésbe, és sok virágot szedek.

Ilyen buta volt akkor még az én buksi fejem.

Most már tudom, hogy a parkokban és a kertekben vigyázni kell a fákra meg a virágokra. És hogy a virágkereskedésben nem lehet csokrot szedni.

Hajnalban — mert este lefeküdtünk — anyácskám szelíden oldalba bökött.

Szeretek heverészni, de most tüstént talpra ugrottam.

Anyácskám megmosdatott, aztán nagy zöld levéltányérból málnát ettünk. Papám keveset. Anyácskám csak két szemet. Én sokat.

Szüleim szomorúak voltak. Nem értettem. Hiszen nem ők mennek a városba, hanem én.

Anyácskám szép kis tarisznyát varrt nekem. Tele rakta hamuban sült pogácsával. Egy kis csuporban mézet is tett a fehér tarisznyába. De erről majd később beszélek.

Most csak az történt, hogy elindultam a papámmal.

De még előbb a barlangunk bejáratánál anyácskám

átölelt. Kétszer — négyszer — hatszor hozzám dörgölte fényes, szép fekete orrát.

Így búcsúzott tőlem az én kedves anyácskám. Aztán addig lengette a zsebkendőjét, amíg csak jó messzire nem voltunk tőle.

Többször hátranéztem, hogy lássam. De aztán már nem láttam. Valószínűleg eltakarták a fák.

De lehet, hogy bement a barlangunkba. De a barlangot se láttam. Lehet, hogy a barlangot is eltakarták a fák. A fákat láttam.

Nagyon megfájdult a szívem és ezért arra gondoltam, hogy megkóstolom a pogácsát.

Hiszen anyácskám sütötte.

— Megkóstolom a pogácsát — mondtam.

— Jó — egyezett bele a papám —, kóstold meg.

Kivettem egyet a tarisznyából.

Mikor lenyeltem, így szóltam :

— Megkóstolok még egyet.

— Jó — mondta a papám —, kóstolj meg még egyet.

Később pedig így szóltam :

— Megkóstolok még egyet.

— Jó — mondta a papám —, de vigyázz, nehogy elrontsd a gyomrodat.

Vigyáztam és nem szóltam egy szót se, csak kóstoltam. Igazán nem akartam megenni az egész tarisznyára valót. De mire kiértünk az erdőből, hát egy szem pogácsa sem maradt a tarisznyában! Hiába kotorásztam. Ezen nagyon elcsodálkoztam.

Hiszen én mindig csak egyet kóstoltam. És olyan sok volt.

Aztán éreztem, hogy a gyomromban nagyon sok pogácsa van. Mennyi? Biztosan annyi, amennyi a tarisznyában volt, mert ott egy sem maradt.

Később, mikor már nagyon éreztem, azt mondtam halkan:

— Nyaf-nyaf...

De csak még jobban éreztem a pogácsákat a gyomromban. Meg is kérdeztem a papámat:

— Ugye, én nem vagyok nagyon falánk?

Papám ránézett a tarisznyára.

— Hát — mondta —, remélem, hogy nem vagy nagyon falánk. — És megint nagyon nézte a tarisznyát. De hiába

nézte, mert a tarisznya olyan volt, mintha még mindig tele lenne.

Hogy miért? Erről majd később beszélek.

Ezzel vége a második fejezetnek.

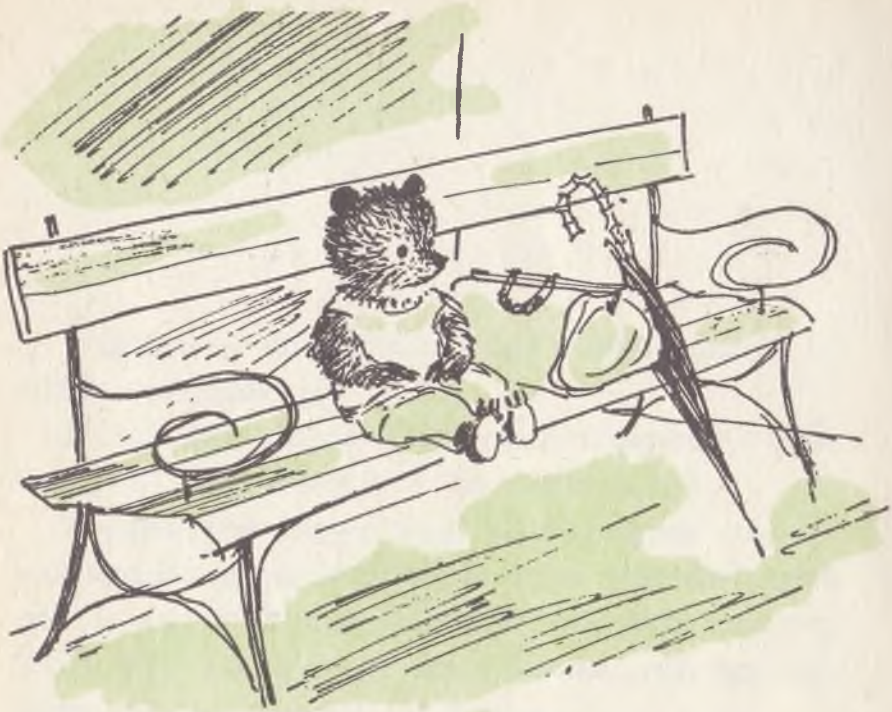

HARMADIK FEJEZET

AMELYBEN ELMONDOM A PÁLYAUDVART ÉS AZT IS, MI VAN A MOZDONYBAN. EGY BÁCSITÓL BARACKOT KAPOK

Végül is — ott folytatom, ahol abbahagytuk — ki értünk a pályaudvarra.

Én már akkor nagyon fáradt voltam. A papám is nagyon fáradt volt. Ezért ő sört ivott. Én meg limonádét.

A pályaudvar nagyon szép. Igazán nagyon szép. Ér még nem láttam pályaudvart soha. Ezért nyugodtan mondhatom, hogy ilyen szép pályaudvart még életemben nem láttam. Elöl van egy nagy ház, a házban pedig egy nagy szoba, sok paddal. Papám azt mondta:

— Ez a váróterem, a padokkal. A padokon ülnek az utasok, és várnak.

Leültem egy padra.

— Most én is utasok vagyok? — kérdeztem.

— Te csak egy utas vagy. A többiekkel együtt pedig utasok vagyunk — magyarázta a papám.

Nagyon büszke voltam arra, hogy utas vagyok, és a többiekkel együtt : utasok. Így aztán vártam, ahogy az egy utashoz illik.

A pályaudvari ház előtt sínek vannak, de nem szabad a közelükbe menni, csak akkor, ha beszállunk.

— Mikor szállunk be? — kérdeztem én.

— Amikor bejön a vonatunk — mondta a papám.

Így megtudtam azt is, hogy mire várok.

A pályaudvari ház előtt már két vonat állt. Az egyik felől éles sípszó hallatszott.

— Miért sípol? — kérdeztem.

— Azért sípol, mert mindjárt indul — magyarázta papám.

Nagyon izgatott lettem és megragadtam a papám mancsát :

— Akkor siessünk, mert lekésünk !

De a papám csak mosolygott :

— Ez még nem a mi vonatunk — mondta ő.

Éppen egy bácsi állt mellettünk és érdeklődve fordult a papámhoz.

— Először utazik a kis medve? — kérdezte.

— Először — felelte a papám.

— Na — szólt a bácsi —, akkor barackot nyomok a buksijára.

Azzal megbúbozott az öklével. Kétszer is a buksimhoz kaptam. Kiderült, hogy egyáltalán nem nyomott oda semmiféle barackot, csak úgy mondta. Egy icipicit fájt is. Nem nagyon, csak úgy fájdogált.

Aztán tovább vártunk. Egyszer csak a hozzánk legközelebb eső sínre befutott egy mozdony. Magános mozdony volt, egyedül jött, nem volt mögötte vonat.

— Mozdonyon utazunk? — kérdeztem.

— Nem — felelte a papám.

Ugyanakkor a mozdony dühösen fújni kezdett.

Rögtön tudtam, miért fúj. Amikor még nem voltam utas, az erdőben már láttam ilyesmit. Volt ott egy nagyon szép, gömbölyű sündisznó. Egyszer felvettem a két mancsom közé. Az fújt így mérgében, mint a mozdony. Csak persze halkabban.

— Hogy teszik bele a sündisznót a mozdonyba? — kérdeztem én.

— Miféle sündisznót? — csodálkozott a papám.

— Azt, amelyik így fúj — feleltem én.

A mellettünk álló bácsi úgy nevetett, hogy még a hasa is remegett a kabát alatt.

— Jaj, de buta vagy! Nem sündisznó, hanem gőz fúj a mozdonyból!

A papám szelíden mosolygott:

— A gőz hajtja a mozdonyt, fiacskám.

Én meg a bácsira néztem.

— Hát én úgy is tudom, hogy nincs sündisznó a mozdonyban — mondtam a bácsinak.

— Honnan tudod? — kérdezte a bácsi.

— Onnan. Mert ha lenne benne sündisznó, akkor szúrna a mozdony — mondtam én.

— No, te inkább huncut vagy, mint buta. Mindjárt kapsz még egy barackot a buksidra — mondta a bácsi.

— Inkább a mancsomba. De nem olyant, mint az előbb — tiltakoztam.

— Hanem milyent? — kérdezte a bácsi.

— Élőt! — mondtam én. — Amit meg lehet enni.

A bácsi megint kinevetett. És meghúzta jól a fülemet. De nem mondta rá, hogy ez barack, vagy szilva. Hiszen nem is az, hanem fülhúzás. Aztán elment.

Már éppen ki akartam ölteni rá a nyelvemet, amikor a papám ezt mondta:

— Idehallgass, kisfiam!

Odahallgattam.

— Felnőtteknek rendes válaszokat adjál — mondta a papám.

— Az a bácsi felnőtt volt?

— Felnőtt.

— És utas?

— Utas.

Tudom, hogy amit a papám mond, az mind igaz. El is határoztam rögtön, hogy rendes válaszokat adok a felnőtteknek, és az utasoknak. De barack nem kell a buksimra. Sem fülhúzás.

Erről a bácsiról később még beszélek. Most azonban befutott a mi vonatunk. Mit gondoltok, honnan tudtam, hogy ez a mi vonatunk?

— Na, ez a mi vonatunk — mondta a papám.

Innen tudtam.

Nagyon megbámultam a szép, hosszú vonatot. Érdemes volt várni rá.

Ekkor azt mondta a papám:

— Rögtön felszállunk, fiacskám, csak hozok neked cukrot. — És ezzel elment a nagy ház felé, én meg ottmaradtam a mi vonatunk előtt.

Közben a mi vonatunk mozdonya szuszogott. Aztán prüszkölt, fújt, gőzt eresztett. Egész nagy szakálla lett fehér gőzből és pufogott, sistergett, morgott, sípolt.

Az előbb azt mondta a papám, hogy ha egy vonat sípol, akkor elindul. Már nagyon türelmetlen voltam.

Sokan fölszálltak a mi vonatunkra. A barackos bácsi is.

— Brumm, brumm — mondtam ijedten, mert nem láttam a papámat sehol. Aztán még jobban megijedtem. Szerettem volna azt mondani, hogy nyaf, nyaf, de nem mertem. Még elmegy a mi vonatunk! És akkor hogyan szállunk föl?

A mozdony krákogott és még nagyobbakat fújt.

És a papám még mindig nem jött vissza. Megszólítottam egy vasutas bácsit:

— Ez a mi vonatunk?

— Ha erre szálltok föl, akkor ez — mondta.

— De elmegy — mondtam én.

— Minden vonat elmegy — felelte a vasutas bácsi.

— Akkor hogy szállunk fel, ha elmegy? — kérdeztem én.

— Mozgó kocsira nem lehet felszállni — mondta a vasutas bácsi.

Erre már nem tudtam mást mondani, csak azt, hogy:

— Nyaf-nyaf!

— Mit mondasz? — kérdezte a vasutas bácsi.

— Mi utasok vagyunk — mondtam én.

— Akkor jó utat! — felelte a vasutas bácsi és el akart menni.

De a papámat még mindig nem láttam sehol. Belekapaszkodtam a vasutas bácsi nadrágjába.

— Elment a papám cukorért — nyafogtam.

— Majd visszajön — felelte a vasutas bácsi, és megsimogatott.

A papám meg nem volt sehol sem.

Most már igazán: nyif-nyif. Beláthatjátok, hogy ez kivételes eset. Annyira kivételes, hogy nem is tudom ezt a fejezetet folytatni.

Hol is lehet az én drága, jó apukám?

Ez volt aztán a szomorú harmadik fejezet. Igaz?

NEGYEDIK FEJEZET

AMELYBEN ELMONDOM, AMIT EDDIG MÉG NEM MONDTAM EL, BESZÁLLÁS A VONATBA. KIDERÜL A TITOK, CSAK FIGYELJETEK IDE

Több felnőtt ment arra, ahol én álldogáltam. Illetve több utas. Megálltak mellettem.

— Miért sírsz, kis bocs? — kérdezte az egyik.

— A kedves papám miatt — feleltem én.

— Ki vagy te, kis mackó? — kérdezte egy másik.

— Azelőtt Brumi, de most utas — feleltem én.

— Hol van a papád? — kérdezte az előbbi felnőtt.

— Cukorért ment — feleltem.

— Azért sírsz, mert cukrot kapsz? — csodálkozott a másik.

Ezen elgondolkoztam, de közben sírtam.

— Ugye már nem is sírsz? — kérdezte az egyik felnőtt.

— Persze, hogy nem! — felelt rá a másik.

Igyekeztem nem sírni, de mégis sírtam.

Hol lehet az én drága apukám?!

Ebben a pillanatban ismerős cammogást hallottam. Végre megjött a papám! Egyik mancsában a bőröndjét cipelte, a másikban meg egy zacskó cukrot tartott.

— Sokan vásároltak, azért jöttem csak most — magyarázta, és meglátta, hogy könnyes a szemem. — Csak nem ijedtél meg? — kérdezte.

— Nem ijedtem meg — válaszoltam.

— De sírtál! — mondta a papám.

— Nem sírtam — mondtam én. — Csak keservesen nyifogtam.

Most már nem bántam, akárhogy is szuszog meg krákog is a mi vonatunk mozdonya. Hiszen ott volt már mellettem az én drága papám.

— Tegyük a cukrot a tarisznyádba — mondta később a papám.

— Ne tegyük — tiltakoztam.

— Miért ne tegyük?

— Csak — feleltem én.

— De miért vinnéd a mancsodban? — kérdezte a papám.

— Hadd vigyem a mancsomban — kérleltem én.

— Arra való a tarisznya — érvelt a papám.

— A mancsom is arra való — mutattam én a mancsomat, mert arra gondoltam, ha kinyitom a tarisznyát, meglátja a papám, hogy mind megettem a pogácsát. Aztán azt gondoltam, hogy sohasem szabad hazudni a papának.

— Nem nyitom ki a tarisznyát — mondtam tehát.

— Miért nem nyitod ki? — kérdezte a papám.

— Mert akkor meglátod — feleltem.

— Mit látok meg? — kérdezte a papám.

— Azt, hogy mind megettem a pogácsát.

Bárcsak kinyitottam volna az én kis tarisznyámat! De erről majd később. Most még csak ott tartok, hogy nagyot sóhajtottam örömömben. Azért örültem, mert végre bevallhattam, hogy milyen torkos voltam. De aztán még egyet sóhajtottam. A gyomrom miatt. Mert a gyomromat nagyon nyomta a sok pogácsa.

A papám megcsóválta a fejét.

— Akkor csak később kapsz a cukorból — és eltette a zacskót.

— Csak szeretném megkóstolni, hogy savanyú-e? — mondtam én.

— Savanyú, nekem elhiheted — nyugtatott meg a papám.

— Kóstolva jobban meg lehet tudni — válaszoltam.

— Ha én mondom, elhiheted — szólt rám szigorúan a papám.

— Már az előbb is elhittem — mondtam én. És ez igaz is volt, mert az én papám mindig igazat mond. Persze azért jó lett volna megkóstolni a cukrot.

De már indultunk is a mi vonatunkhoz. A vonat ablakában megláttam a barackos bácsit. Kihajolt, és integetett a papámnak, meg nekem. A két utasnak.

— Még hat perc — mondta a barackos bácsi a vonat ablakából.

— Már csak öt — felelte a papám.

— Szálljanak be ebbe a fülkébe — mondta a barackos bácsi.

Megrángattam a papám karját:

— Ne szálljunk oda, ahol ez a bácsi van...

— Ejnye, de válogatós vagy — morgott a papám.

— Nem akarsz ideszállni, kis bocs? — szólt ki a bácsi az ablakból.

— Brumm, brumm — mondtam én.

— Mit mondasz? — kérdezte a bácsi.

De a papám ekkor már a vonatlépcső felé tuszkolt:

— Felnőttekhez mindig barátságos légy — mondta szelíden.

— És az utasokhoz — tettem hozzá engedelmesen.

El is határoztam, hogy mindig barátságos leszek a felnőttekhez és az utasokhoz. De a barackot nem szeretem a buksimon. Meg is mondtam:

— Nem szeretem, ha barackot nyomnak a buksimra.

A fülhúzásról nem is beszéltem. Pedig azt se szeretem.

De akkor már fent voltunk a fülkében.

— Jaj, minek hoznak ide ilyen nyafogó gyereket? Hogy fogok aludni? — szólt a fülkében egy másik felnőtt. Ő is utas volt, de szoknyát hordott és réklit, mint az én anyukám. De másban nem hasonlított az én anyukámhoz, mert barátságtalanul nézett rám és még valamit mondott. De azt nem hallottam.

A barackos bácsin kívül egy fiatalabb bácsi is ült a fülkében.

— Hejre kis legény — mondta kedvesen és megsimogatott.

A felnőtteknek szót kell fogadni. És mivel ez a medvebácsi azt mondta, hogy „hejre kis legény”, le is ültem a helyre, szemben vele. Mellettem a papám, aztán az utas néni, mellette a barackos bácsi.

Papám feltette a bőröndjét a csomagtartó hálóba. Utána az én kis tarisznyámat is.

Bár ne tette volna fel. De erről is majd később beszélek.

Ugye elfelejtettem elmondani, hogy a barackos bácsinak szomorú, barátságtalan arca volt. A másik, fiatalnak meg szép, kedves arca és szeme. De erről is majd később beszélek.

Odamentem az ablakhoz. Láttam egy vasutas bácsit piros vasutassapkában. Kezét a sapkájához emelte: tisztelgett. Nagyon büszke voltam, hogy tiszteleg a mi vonatunknak. Aztán a másik kezét emelte magasra. Rövid nyélen egy korongféle volt a kezében.

Hirtelen megmozdult a padló. Kicsit megijedtem, mert azt láttam, hogy a ház, ahol a váróterem volt a padokkal, lassan elindult. A fiatal bácsi észrevehette, hogy megijedtem.

— Hejre kis legény — mondta újra.

Szótfogadtam és visszaültem a helyemre.

Aztán rémülten láttam, hogy a ház teljesen eltűnt. Oszlopok mentek el az ablak alatt. Aztán jött egy másik ház és az is eltűnt. És megint oszlopok, egyre sűrűbben. És mind visszafelé szaladt.

— Most már jól megyünk — mondta a barackos bácsi, mert hogy mi mentünk. Akkor még olyan buta volt az én buksi fejem, hogy azt hittem : a vonat áll, és a házak meg az oszlopok mennek.

— Med-ve, med-ve, kis med-ve — zakatolták a kerekek.

Ekkor a csomagtartó hálóban mozogni kezdett a tarisznyám.

De erről majd később beszélek. Ugyanis ennek a fejezetnek vége.

Utóirat : nagyon jó dolog volt utasnak lenni, hát még amikor egy szem savanyúcukrot kaptam a papámtól. Így még jobb volt.

ÖTÖDIK FEJEZET

AMELYBEN TOVÁBB UTAZUNK. VALAKI SZELLEMET LÁT, ILLETVE ÖRDÖGÖT. AZ ÖRDÖG SZALADGÁL ÉS FARKA IS VAN, MÉGSEM IJESZTŐ. ÉN JÓT NEVETTEM RAJTA

Csendben üldögéltünk a fülkében. Nagyon érdekes volt, amikor bejött a kalauz bácsi és elkérte a jegyeket. Komoly felnőtt jegylyukasztója volt a kalauz bácsinak. Meg is csodáltam. Odaadta volna a kezembe, ha nem kellett volna annyi jegyet kilyukasztania. De kellett és ezért nem adhatta oda a jegylyukasztót. Apukám megígérte, hogy ha jó leszek, kapok tőle egy játék-jegylyukasztót. Szerettem volna megkérdezni, hogy utasokat is ad-e hozzá? Mert utas nélkül a jegy sem ér semmit, a lyukasztó sem. De nem kérdeztem meg, mert a vonat ringatott, és én elálmosodtam.

A barackos bácsi újságot olvasott és közben mormogott. A fiatal bácsi epret evett kenyérrel. A nénike sóhajtozott.

— Jaj, jaj — így sóhajtott a nénike.

— Mije fáj a nénikének? — kérdeztem.

De ő megint csak azt mondta:

— Jaj, jaj!

Aztán meg ezt:

— Szántják az ördögök a hátamat.

Ezen nagyon elcsodálkoztam. A mi vonatunkba nem szállt fel semmiféle ördög. És hogyan szánt? Nem látom, hogy szántana. A szántáshoz eke is kell. Eke sincs a fülkében. A szántáshoz föld is kell. A nénike háta pedig nem föld. Meg is mondtam:

— A nénike háta nem föld!

— De mégis szántják az ördögök! — felelte a nénike.

— Ördög nem szállt fel a fülkébe. Különben sincs ördög — mondtam én.

— Miket beszélsz te! — kiáltott rám a nénike mérgesen.

Egyáltalán nincs ördög — erősködtem. Mert tudom, hogy nincs.

— Ajjaj! Dehogy nincs ördög. És az olyan rossz medvegyerekeket, mint te, a zsákjába viszi el — mondta a nénike.

A fiatal bácsi abbahagyta az evést:

— A rossz gyermekeket megszidja az apja, meg az anyja. És ez elég. Mit ijeszti ezt a kis mackót az ördöggel?!

— Nem ijesztem én! — felelte a néni.

— Engem nem is lehet ijeszteni, mert én nem félek — szóltam közbe.

Igaz is. Nem is féltem. Csak nem félek olyasmitől, ami nincs?!

— Várj csak — bólogatott a néni. — Majd elvisz!

Tovább aztán nem beszélgettünk. Pedig én szerettem volna még egy kicsit erről beszélni. De nem beszéltünk, mert elaludtam.

Sajnos. Bár ne aludtam volna el. És álmodtam. Azt álmodtam, hogy egy nagy, virágos réten vagyok. Éppen egy gyönyörű pillangóról álmodtam. Mint a szivárvány, olyan színes volt a szárnya és szerettem volna megfogni. Utána szaladtam a réten. A pillangó rárepült egy szép piros virágra. Kinyújtottam érte a mancsomat. Akkor egy fehér virágra repült. Megint utána kaptam. Erre felrepült. Én meg futottam, hogy utolérjem és kergettem. A pillangó mindig leszállt egy virágra és amikor már majdnem utolértem — szsz, mindig tovább repült.

Azt gondoltam, ha még egyszer elrepül előlem, hát én nem álmodom őt tovább. Hisz ebben a sok futkosásban nagyon elfáradok...

Úgy látszik, a pillangó megtudta, hogy mit gondolok, mert gyorsan egy kertbe repült. Ott aztán hirtelen elfelejtkeztem a pillangóról.

A kertben ugyanis sok méhkas volt. Ahol pedig méhkas van, ott van méz is. Bármennyire is aludtam, meg álmodtam, mégis éreztem a méz édes, jó szagát. Méz. Meg is nyaltam a számat álmomban. Mézecske. Jaj, de jó illata van! És édes, a színe meg olyan, mint az arany.

— De jó is lenne! — álmodtam én. — Bárcsak egy kicsit megkóstolhatnám!

Méz, méz, méz, méz...

Uccu, erre felébredtem. Hát képzeljétek: mézszag van a fülkében. Édes szag. Nagyot szippantottam és megcsíptem magam. Fájt. Tehát nem álmodom a mézszagot, és már ébren vagyok. Aztán hirtelen eszembe jutott a csupor.

— A tarisznyámból jön a mézszag — gondoltam.

Ahogy ez eszembe jutott, a buksimhoz kaptam. Hát képzeljétek, ahogy a buksimhoz kapok, ragad a mancsom.

— Csurog a csupor — állapítottam meg.

Felnéztem a csomagtartóra. Hát a tarisznyámból csö-

pögött a méz, és éppen az én buksimra. Gondoltam, inkább alátartom a számat, hogy kárba ne vesszen a méz. Kitátottam a számat.

Ebben a pillanatban a nénike felkiáltott:

— Szellem, szellem!

A barackos bácsi letette az újságját. A fiatal bácsi megcsóválta a fejét. A papám pedig felébredt.

— Mézszagot érzek — mondta a papám.

— Jaj, jaj! — sikoltozott a nénike.

— Mi a baj? — kérdezte a fiatal bácsi.

— Odanézzenek! — és a nénike rámutatott a csomagtartó hálóra. Mind odanéztek. Én is odanéztem.

— Látják? — kérdezte a néni.

— Mit lássunk? — kérdezte a papám.

— Csurog a csuporból a méz — mondtam én.

De a nénike felugrott és megragadta a papám kabátját:

— Ott... ott... — kiáltotta rémülten.

— Ott... ott... — hebegte a barackos bácsi is sápadtan.

— Mo... mo... mozog... — dadogta a néni.

— Mozog! — harsogta a barackos is.

— . . . az ördög — mondta még sápadtabban a néni.

— Micsoda beszéd! — mérgelődött a fiatal bácsi.

— Ördög nincs! — szólt a papám.

És nézte a tarisznyát. Az én fehér tarisznyám pedig mozgott. Magától. Összevissza mozgott. Nagyon is mozgott.

— Láthatják, hogy az ördög bújt belé — mondta a néni. Aztán hozzátette: — Minek is emlegettem!

— Nem is egy ördög, hanem két tucat, meg hétszer hét szellem — nevetett a fiatal bácsi.

Fel is kelt, hogy levegye a tarisznyát. A papám is felkelt. A barackos bácsi azonban ülve maradt és nagyon sápadt volt.

— Ne nyúljanak hozzá! — sikoltott a néni. — Nyakunkba ugrik az ördög!

— És felszántja a hátunkat is! — mondtam én.

A tarisznya még jobban mozgott. A papám meg a fiatal bácsi óvatosan akarták megfogni a tarisznyát, mert a tarisznya csupa méz volt, és nagyon hevesen mozgott.

— Tessék mondani, mekkora egy ördög, hogy elfér az én tarisznyámban? — fordultam a nénihez.

— Én inkább kimegyek innen — mondta remegve.

Ekkorra a papám a fiatal bácsival együtt óvatosan levette a tarisznyát.

— Jaj . . . jaj . . . — sikoltott a néni.

A papám kinyitotta a tarisznyát. A tarisznyából pedig nyomban kiugrott — nem az ördög, hanem? . . . találjátok ki, kicsoda? Hát Lali, az én kedves mókus barátom.

Úgy látszik, még otthon belebújt a tarisznyámba. Hát ő volt az ördög. Ő mozgatta a tarisznyát.

Lali még mást is csinált. Kirágta a vásznat, amivel anyácska bekötötte a csupor tetejét. Ezért csöpögött a buksimra a méz.

De Lali még mást is csinált. Amikor a papám kinyitotta a tarisznyát, megriadt. Nagyon is megriadt, és hirtelen szaladgálni kezdett. Feldöntötte a csuprot a tarisznyában és a fejétől a farkáig csupa méz volt.

Lali először a nénire ugrott. Bekente mézzel az arcát, a fejét, az orrát, de még a fülét is. Aztán a barackos bácsira ugrott és neki is tele lett az arca mézzel.

A barackos bácsi meg akarta fogni Lalit, de az visszaugrott a nénire. Akkor a néni akarta megfogni, de Lali

elugrott a néniről a barackos bácsira. Most már mind a ketten ragadtak és kiabáltak.

— Mézes ördög! — nevetett a fiatal bácsi, mert őt nem kente be a mókus mézzel, se a papámat, se engem.

— Bekeni a babonás bácsikat, meg a néniket!

Azok meg kiabáltak, mérgelődtek és papírral meg zsebkendővel törölték magukat. Közben Lali felugrott a csomagtartóba és onnan nézett le ránk szemrehányó tekintettel.

— Ejnye-ejnye! — csóválta fejét a papám.

Én meg halkan szóltam:

— Lalikám!

Az én mókuskám erre szépen lejött hozzám. Már egy cseppet sem ragadt, hiszen mindent rákent a nénire meg a bácsira. Ott remegett az ölemben.

— Kár volt a mézért — mondta a fiatal bácsi.

Ekkor eszembe jutott, hogy az én buksimon még van egy adag méz.

— Le kéne nyalni — gondoltam.

De hogyan nyaljam le? Hiszen ha arrébb viszem a számat, arrébb megy a buksim is. Ha meg a nyelvemet nyújtom utána, akkor is arrébb megy a buksim.

— Van még méz — mondtam a papámnak.

— Van. A csupor alján — felelte a papám. — De most nem kapsz.

— A buksimon van még méz — és meg is mutattam.

— Legalább te is ragadsz — mondta a néni dühösen.

— Úgy kell neki! — helyeselt a barackos bácsi mérgesen.

Én meg arra gondoltam, hogy most nyomjon barackot a buksimra, mikor még van rajta méz. Most beleegyezem. De nem nyomott, csak nagyon mérges volt. Szidta a kis mókust.

Lali közben kiugrott az ölemből, és odaszaladt a fiatal bácsihoz. Szép szelíden a vállára ült és a fiatal bácsi mosolygott.

Ekkor a papám kivitt a mosdóba, hogy megmossa a fejemet. Vízzel is, meg szóval is : szidással.

Ezzel ennek a fejezetnek vége.

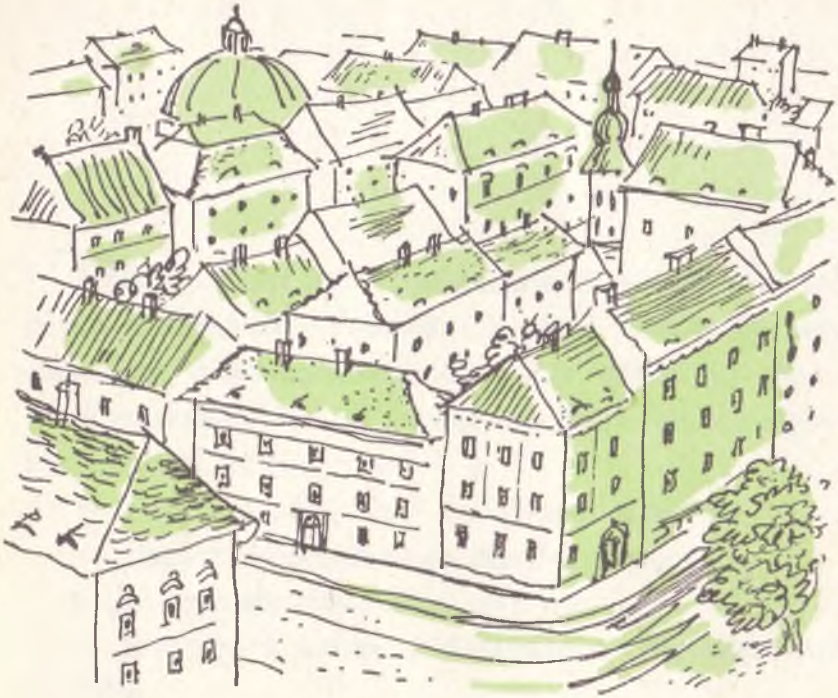

HATODIK FEJEZET

AMELYBEN MEGÉRKEZTÜNK, A VONAT, A PAPÁM ÉS ÉN. ELMONDOM, KI AZ A PULYKAPIPI, MEG HOGY HOL VAN A MÉZ, AMIT HOZTAM. ÉS SOK MINDENT, AMI BRUMM BÁCSIÉKNÁL TÖRTÉNT

Délután futott be a vonatunk Mackóvárosba, vagy más néven a fővárosba. Voltatok már ott? Azelőtt én sem, csak most, hogy megérkeztünk. Most viszont itt vagyok Mackóvárosban. Hol is lennék egyebütt, amikor éppen ide érkeztem meg?

— Fogd a tarisznyádat — szólt rám a papám.

— Fogom — mondtam én engedelmesen.

Csakhogy a tarisznya csupa méz volt.

— Búcsúzz el kedves útitársainktól — figyelmeztetett a papám.

A mancsom csupa méz lett a tarisznyától. Ezért először a barackos bácsitól köszöntem el.

— Vágj ide egy nagy pacsit — mondta ő.

Odavágtam hát egy nagy pacsit és a barackos bácsinak tele lett a tenyere mézzel. Nagyon törölgette,

de legalább nem gondolt rá, hogy barackot nyomjon a buksimra.

A fiatal bácsi átölelt.

— Légy jó medvebocs — mondta.

— Leszek! — ígértem.

Hát így érkeztünk meg.

Akarjátok tudni, milyen Mackóváros? Ki szeretné tudni? Aki nagyon szeretné tudni, az utazzon ide. Vonaton, mint én.

Mi aztán a Cammogó utca 9-be mentünk a papámmal. A Cammogó utca 9. egy nagy ház. Olyan nagy ház, de olyan nagy, mint a többi ház Mackóvárosban. De azért vannak kisebbek is. Csakhogy ez éppen nagyobb.

Itt lakik Brumm bácsi és Brumm néni, meg Pulykapipi, de róla később beszélek. Brumm bácsi az én nagybácsim. Brumm néni meg a nagynénám. És hogy ki a Pulykapipi? Majd azt is elmondom később. Aztán van náluk egy Kuki is. De ő nem medve, hanem papagáj. Mindig is az volt. De én ezt még akkor nem tudtam. És még azt sem, hogy mi a lift. Mikor beléptünk, azt hittem, hogy a lift egy szoba. De miért mozog?

Meg is kérdeztem a papámat:

— Ebben ki lakik?

— Senki — felelte a papám. És hozzátette: — Ez lift. Felviszi az utasokat az emeletekre.

Így már megértettem, hogy a liftben nem laknak. A lift olyan, mint a vonat. Csak emeletek közt jár. A házban utaznak benne. És a gép emeli fel. Azért gép, sőt motor.

A hatodik emeleten kiléptünk a liftből. Brumm bácsi és Brumm néni nagyon megörült nekünk. Volt ott egy kis mackó is. Akkora, mint én, de mégsem egészen olyan.

— Öleld meg az öcsköst — nógatta Brumm néni. De az meg sem mozdult, csak nézett.

— Majd megölelem én! — ajánlkoztam.

— Nem kell — mondta ő.

Eszembe jutott valami, csakhogy nem jól jutott az eszembe. De akkor már kimondtam:

— Hoztam neked mézet!

— Hol van? — kérdezte és gyorsan felém indult.

Ekkor már tudtam, hogy rosszul jutott eszembe, amit mondtam, de azért folytattam:

— A vonaton.

— Miért nem hoztad magaddal? — kérdezte és még közelebb jött.

Brumm bácsi is rámnézett. Brumm néni is. A papám is rámnézett.

— Talán ottfelejtetted? — kérdezte Brumm néni.

— Nem — feleltem én.

— Hanem? — kérdezte Brumm bácsi.

— Ott folyt ki — mondtam.

A bácsikám, a nénikém és a papám nagyot nevettek.

— Előbb gondolkozz, aztán beszélj — mondta a papám. Hanem a kis mackó nagyon mérges lett.

— Becsaptál — támadt rám. És nekem akart jönni. Pedig én nem csaptam be. Ha lett volna méz, neki adtam volna, de nem volt. Csak ez nem jutott mindjárt az eszembe.

— Ha nem folyt volna ki, bizonyosan nagyon örültél volna a méznek — mondtam. — De kifolyt.

— Te meg annak örülsz majd, amit tőlem kapsz — mérgelődött ő, és megint nekem akart jönni. Brumm néni ekkor elébe állt:

— Viselkedj rendesen, ne légy mindjárt olyan mérges!

— Olyan, mint egy pulyka — mondta a bácsikám is.

A papám erre előhúzta a savanyúcukrot:

— Nesze, te pulyka! — és kezébe nyomta az egész zacskót.

— Pulyka! — nevetett a nénikém — Ő még csak egy kis pulyka. Egy pulykapipi...

Így kényeztette a kis mackót az ő anyácskája.

Hát ilyen volt Pulykapipi, de azért adott nekem a savanyúcukorból. Mert nem volt valódi Pulykapipi, hanem rendes kismedve, ami később ki is derült. Kilenc szem cukrot adott nekem a felezésnél, de ez nem is volt igazi felezés, mert neki tíz szem cukra maradt. És aztán megettük. Egy szem sem maradt belőle.

Kívánok nektek is teli zacskó cukrot, meg üveggolyót. Mert azt is adott nekünk a papám.

HETEDIK FEJEZET

AMELY AZÉRT HETEDIK, MERT AZ ELŐBBI A HATODIK VOLT. HA NEM HISZITEK, SZÁMOLJATOK UTÁNA. KRÉMEST ESZEM ÉS KÜLÖNÖS DOLGOK TÖRTÉNNEK A FÜRDŐSZOBÁBAN

Most ott kell folytatnom, hogy nyafogtam. Persze ez nem szép, de ha már nyafogtam, nem tagadom le. Pedig a nénikém jó uzsonnával kínált. Tejet kaptunk mézes ibrikben, és utána mindenki egy darab krémest. A krémes nagyon finom sütemény, porcukor is van a tetején. Azt már régen tudtam, miből van a porcukor. Most arra voltam kíváncsi: miből van a krém. Meg is kérdeztem:

— Miből van a krém?

— Krémből — mondta Pulykapipi és most ő kérdezett meg engem:

— Szereted?

— Nagyon — feleltem.

— Akkor miért hagyod a szád szélén? — kérdezte Pulykapipi. — Nyald le!

— Köszönd meg az uzsonnát! — figyelmeztetett aztán a papám.

— Köszönöm az uzsonnát és a krémet — mondtam.

— Én meg a kedvességteket — mondta a papám. Ekkor tudtam meg, hogy elutazik.

— Veled megyek — álltam fel.

Pulykapipi úgy látszik többet tudott mint én.

— Nem mehetsz — mondta.

Könnyű volt neki ezt mondani. Mert neki itt van Brumm bácsi, vagyis az apukája. Meg Brumm néni, vagyis az anyukája. Az én papám viszont búcsúzkodott.

— Szervusz kisfiam. Légy mindig jó. Egy ideig itt maradsz Brumm néniéknél, aztán érted jövünk anyácskáddal együtt, mind a ketten. Légy szófogadó! — és megcsókolt.

Mindig szófogadó voltam, de azért valamit megpróbáltam.

— Ha most azt mondod nekem: gyere te is velem haza, kisfiam, rögtön szótfogadok. Mégpedig nagyon szívesen — mondtam én.

— Nem akarsz nálunk maradni? — kérdezte a néném.

Nem szerettem volna megsérteni Brumm nénit és ezért így válaszoltam:

— Dehogynem! — És aztán hozzátettem: — Csak éppen...

— Mi az, hogy csak éppen? — kérdezte a néném.

— Csak éppen haza akarok menni — magyaráztam.

Az én drága papám most az ölébe vett, megsimogatta a buksimat, és megmagyarázta, hogy sok szépet fogok látni a fővárosban. Ugye nem akarom, hogy itt maradjon, amikor neki otthon sok dolga van.

— Megértetted, kisfiam? — kérdezte a papám.

— Megértettem — mondtam gyorsan és elkezdtem nyafogni.

— Megigérted, hogy nem nyafogsz — figyelmeztetett a papám.

— Megigértem — mondtam.

— Aki bátor, az nem nyafog — folytatta a papám.

— Nem is nyafogok — feleltem.

De mégis nyafogtam, csak kevesebbet. Aztán megint kevesebbet, végül már semmit. Csak próbára annyit: nyaf. Hogy el ne felejtsem, miközben bátor vagyok.

És a papám elutazott. A nénikém akkor elvette tőlem a tarisznyámat, hogy kimossa és alaposan megmosdatta Lalit is.

Lassan este lett. Kaptunk jó vacsorát, Lali mogyorót. Kicsit fájt a szívem, de Lalinak nem, ő nagyon vidám volt. Én meg bátor voltam.

— Na, egy-kettő, mosakodni! — mondta aztán a nénikém és egy nagy törülközőt adott nekem. — Amott van a fürdőszoba — mutatott egy ajtóra. — Találsz ott szappant. A polcon van a krém, tubusban. Ha ágaskodsz, eléred.

Bementem a fürdőszobába. Itt kezdődött a baj.

— Vesd le a ruhádat és állj be — mondta Pulykapipi.

— Hová? — kérdeztem.

— A kádba — mondta ő.

Nálunk az erdőn patak van. Itt kád. Beléptem a kádba.

Erre Pulykapipi megcsavart egy csapot.

Hát egyszerre csak felülről hirtelen zuhogni kezdett rám az eső. Képzeljétek, milyen buta volt akkor még az én buksim.

— Zuhog az eső! — kiáltottam ijedten.

— A zuhanyból — mondta Pulykapipi, és meg se lepődött.

— Akkor kéne nekem egy esernyő — mondtam én.

— Minek? — kérdezte Pulykapipi.

— Hogy meg ne ázzak — feleltem.

Erre Pulykapipi elkezdett nagyon nevetni. Ki is szaladt nyomban a fürdőszobából esernyőért. De közben rájöttem, hogy ha Pulykapipi hoz egy esernyőt, akkor nem tudok mosakodni. Még ha ő fogja fölöttem, akkor sem. Mert itt az eső a víz. Vagyis itt esőben és kádban kell mosakodni.

Jól beszappanoztam magamat. Egész fehér lettem a szappanhabtól. Ekkor eszembe jutott a tubus. Valóban a polcon volt, ahogy a nénikém mondta. Piros tubus volt. Kiszálltam a kádból.

— Addig megnézem, van-e benne krém? — gondoltam.

Kicsit megnyomtam a tubust. Az elején kijött a krém.

— Először csak egy kicsit kóstolok — határoztam el, de azért jó nagyot kóstoltam. Egészen más ízű volt, mint amit uzsonnára ettünk. Nem volt valami jó, sőt egészen rossz volt.

— Talán ami most jön ki a tubusból, az jobb lesz — gondoltam és megkóstoltam még egyszer.

De ez is rossz volt és nagyon nehéz volt lenyelni. Ekkor belenéztem a tükörbe. Most ijedtem csak meg! Az egész fejem fehér volt a szappanhabtól, de a szám külön habzott, mégpedig rózsaszínűt.

Jaj, gondoltam én. Aztán nemcsak gondoltam, hanem mondtam is:

— Jaj, jaj, jaj, jaj, jaj... — és a szám, ahogy mozgattam, egyre jobban habzott.

Erre beszaladt hozzám a nénikém, és összecsapta a kezét:

— Mi történt? — kérdezte ijedten, pedig látta, mi történt. Ki is találta mindjárt:

— Megetted? — kérdezte rémülten.

— Csak kóstoltam — feleltem én és csupa hab voltam. A néném magához szorított.

— Ó! Ó! — mondta. Aztán kikiáltott a szobába: — Képzeljétek, megette a fogkrémet! Az egészet megette!

Ez nagyon rosszul esett nekem. Hiszen nem is ettem meg az egészet. Csak kóstoltam. Ekkor jött be Pulykapipi.

— Nem baj — mondta ő, ami igazán kedves volt tőle. — Csak most kérlek, nyelj le egy kefét is!

— Minek? — kérdeztem.

— Annak, hogy belülről is megsikáld magad, ha már benned van a krém! — és Pulykapipi kinevetett: — Hihihi!

— Hihihi! — nevettem most már én is. Hát ilyen buti volt az én buksi fejem.

Pulykapipi ekkor elővett a háta mögül egy esernyőt, és kinyitotta.

— Ezt hoztam neked, hogy meg ne ázz mosakodás közben — nyújtotta át.

Elvettem tőle az ernyőt, és becsuktam.

— Tudod mit? — mondtam én.

— Nem tudom — felelte. — Mit tudjak?

— Ezt! — mondtam én.

És ráhúztam az esernyő nyelével. Pulykapipi először nekem akart jönni, de aztán felém nyújtotta a mancsát:

— Igazad van — ismerte be. — Máskor nem nevetlek ki.

— Én meg nem csaplak be, mint a kifolyt mézzel — mondtam én.

Mancsoltunk. Így lettünk igazi barátok, Pulykapipi meg én, meg Lali. Vagyis hárman.

A kád esőjében jól megmosakodtunk, és aztán lefeküdtünk. Éppen ezért ennek a fejezetnek vége.

Utóirat : szép álmokat.

NYOLCADIK FEJEZET

AMELYBEN JÖN A MEGLEPETÉS. AZÉRT NEM JÖTT ELŐBB, MERT LETAKARTÁK

Másnap reggel Pulykapipi korábban ébredt, mint én és azonnal bement a fürdőszobába. Én is kinyújtottam a lábam a paplan alól, de aztán visszahúztam. Még aludni akartam. Egyszerre megszólalt egy furcsa hang:

— Brrrumm... brrrumm... rrrossz kis medve — mondta rekedten.

Felültem az ágyban. Néztem jobbra, néztem balra, de nem volt sehol senki. Akkor megint megszólalt a hang:

— Rrrossz kis medve. Brrrumm.

Újra körülnéztem. Most sem láttam senkit.

— Brrrumm, brrrumm, brrrumm, brrrumm... — ismételte a hang. — Kelj fel! Lusta! Lusta!

— Ki az? — kérdeztem és kiugrottam az ágyból. Kinyitottam a szekrényt. Négykézláb benéztem az ágy alá. Hátha ott van a hang.

— Gyere ki az ágy alól — mondtam neki.

De az ágy alatt sem volt senki. A szekrény tetején sem, pedig oda is felmásztam. A kályhában sem, pedig ott is megnéztem. Csak kormos lett az orrom. Visszaültem az ágyra.

— Kelj fel! Siess! Lusta! — szólt rám a hang és hozzátette: — Nagyon butttta vagy.

— Én? — kérdeztem, mert gondoltam, hátha másnak mondta.

— Rrrossz kis mackó vagy — válaszolta.

— Ide hallgass, te hang — mondtam én. — Nem vagyok buta! És tudd meg: már felkeltem. Én nem vagyok lusta. És nem vagyok rossz kis medve. Hanem jó.

Erre azt felelte a hang:

— Ne feleselj. Siess. Kelj fel.

A hangnak csak hangja volt, szeme nem. Mert nem látta, hogy már fölkeltem. Megint benéztem az ágy alá. Hátha ott van. De nem volt ott. Akkor hát hol van? És miért szid engem?

— Mosd meg a mancsodat. Siess. Rrrossz kis medve. Brrrumm, brrrumm — mondta a hang. Aztán így foly-

tatta: — Szerretlek. Szerretlek. Kis bogaram. Rrrossz kis medve.

Eszembe jutott, hogy talán valaki bekiabál az ablakon. Kinéztem, de ott nem kiabált senki.

Mondtam is a hangnak:

— Nem vagy te senki, miért kiabálsz velem?

Aztán megint eszembe jutott valami: talán Pulykapipi beszél. Persze! A fürdőszobából, csak elváltoztatja a hangját. Bementem hozzá.

— Tudom, hogy te vagy a hasbeszélő! — mondtam.

— Hasbeszélő? Az mi? — kérdezte ő.

— Akinek nem mozog a szája és a hasából beszél — feleltem.

— Nem vagyok hasbeszélő — mondta Pulykapipi.

Ránéztem, hogy mozog-e a szája? Az mozgott, de a hasa nem. Bizonyosan különleges hasbeszélő akinek a szája mozog — gondoltam. Vagyis a fürdőszobából beszél, és másutt hallani! Ugyanakkor megint hallottam a hangot. De Pulykapipinek most igazán nem mozgott se a hasa, se a szája.

— Szerretlek. Kuki. Cammogó utca 9 — mondta a hang.

— A szobában egy hang beszél, de nincs ott senki. Olyan valaki beszél, aki nincs is ott — magyaráztam.

De Pulykapipi nem lepődött meg ezen.

— Az a Kuki — felelte.

— A Kuki? Ő az, aki nincs ott? — csodálkoztam én. Mert akkor még nagyon buta volt az én buksi fejem. Hiszen tudjátok.

Pulykapipi lekapta a tartóról az én törülközőmet és bekötötte a szememet. Mind a kettőt. Aztán megfogta a mancsomat, de erősen. Bevezetett a szobába és csak annyit mondott:

— Kuki!

Valami kis zajt hallottam. Aztán éreztem valamit a buksimon. Aztán csípést az orromon. Nem nagyot, kicsit. A buksim felett pedig megszólalt a hang:

— Szevasztok. Brrrumm.

Most már megijedtem.

— A buksim tetején van a hang — mondtam én. — A buksimon beszél, és az orromon csíp.

Pulykapipi nagyot nevetett.

— Várj csak — mondta.

Levette a törülközőt a szememről. Ekkor szárnysuhogást hallottam. Aztán mintha madár repült volna. Nini! nem is mintha, mert igazán repült.

Madár!

— Bejött egy madár! — csodálkoztam.

— Nem jött be, mert itt volt. Csak eddig le volt takarva, hogy aludjon — mondta Pulykapipi. — Ő a Kuki. — És megmagyarázta: — Ő beszélt. Mert ő papagáj.

Ebben a pillanatban Kuki újra rám szállt. Ismét megcsípte az orromat. Aztán ezt mondta:

— Szerretlek. Adj egy puszit — és újra megcsípett. És így folytatta: — Puszit. Cupp-cupp. Puszikát.

— Látod, szeret téged — mondta Pulykapipi.

— Akkor miért csíp? — kérdeztem.

— Szeretetből — felelte Pulykapipi.

Így ismerkedtem meg a papagájjal. De én nem csíptem meg őt, pedig én is szerettem. Egész délelőtt jól játszottunk vele.

— Hadd tanítsam én is valamire — mondtam.

— Mire? — kérdezte Pulykapipi.

— Arra, hogy ne csípjen engem — válaszoltam.

Eltelt az idő a papagájjal. Nagyon tetszett nekem. Szép kis madár.

— Jó lesz ő is barátnak — mondtam. Barát is lett. De erről majd később beszélek. Most barátok vagyunk: Pulykapipi meg én. Ez kettő. Meg Lali. Ez három. És Kuki, ő később. Ez már négy.

Megint eszembe jutott valami: a papagáj is kicsi, mégis tanul. Nekem is sokat kell tanulnom, amíg kicsi vagyok és aztán is, ha nagy leszek. Hogy ne legyen olyan buta az én buksi fejem és ne történhessenek velem mindenféle kellemetlen dolgok, mint a krémmel, meg a papagájjal.

De ezzel a fejezet még nem kész. Mert újra hallottam a hangot. De a hang most a gyomromból jött, és nagyon hangosan.

— Korog a gyomrom — mondtam.

Pulykapipi az órára nézett, mert ő már ismerte a mutatókat. De nekem erről nem szólt. Csak később.

— Fogadjunk, hogy mire hárommillióig számolok, kapunk reggelit — mondta Pulykapipi.

— Nem is tudsz hárommillióig számolni — mondtam én. — Csak tízig.

— Fogadjunk — mondta.

— Egy mézes lepénybe — ajánlottam.

Megint az órára nézett.

— Most kezdek hárommillióig számolni — mondta. — E-e-egymillió. Kétmillió. Hárommillió. Kész. Mézeslepény.

Ekkor nyílt az ajtó és beszólt a nénikém:

— Mackócskák, gyertek reggelizni — mondta.

Ezzel vége a fejezetnek, mert sietek a kávémhoz.

KILENCEDIK FEJEZET

AMELYBEN VALAKIVEL MEGISMERKEDEM.
LESEK EGY KAPUALJBAN,
DE NEM ÚGY, AHOGY ROSSZCSONT AKARJA.
EGÉSZEN MÁSKÉPP

Délután útnak indultunk Pulykapipivel. A Cammogó utcából át kellett menni a Viasz utcába, onnan a Málnabokor útra. És ott volt balra a tér. Ha eljöttök egyszer Mackóvárosba, megmutatom. Mert én most már odatalálok. De akkor még nem találtam oda egyedül, csak Pulykapipivel. Elvittem magammal Lalit is, mert ő is barát. A térnek Lépesméz tér volt a neve. Ott rollerozunk majd. A járdán nem jó rollerozni, mert zavarjuk a járókelőket, akik felnőttek. A téren labdázunk is, mert ott nem jár a villamos. Az utcákon meg jár, és mi nem akarunk alája kerülni. Ezt mind Pulykapipi magyarázta meg.

Akkor szembejött velünk egy mackó. Megállt.

— Szervusz — mondta. Aztán rám mutatott: — Ez meg kicsoda?

Mármint én.

— Rokon — felelte Pulykapipi.

— Mid van? — kérdezte az idegen mackó.

— Lalim — válaszoltam.

De evvel nem törődött. Akkor még nem is tudta, ki az a Lali. De erről majd később beszélek.

— Golyód van? — kérdezte.

— Van — mondtam én.

— Add ide — mondta és kihúzta magát, hogy lássam, milyen erős.

De Pulykapipi még jobban kihúzta magát. Nagyon mérges lett és úgy tett, mintha neki akarna menni. Még a mancsát is ökölbe szorította.

— Nem adja és kész — mondta Pulykapipi. — Neked is van.

Rosszcsont — mármint ez a mackó — morgott valamit. Azért Rosszcsont, mert verekedős és füllentős. De ezt akkor még nem tudtam. És mindenre azt mondta, hogy: személyesen. Így mondta:

— Induljunk el hárman, személyesen.

Pedig nemcsak hárman voltunk, hanem Lalival együtt négyen. Személyesen. Sőt, többen. De erről majd később

beszélek. Elindultunk. Később Rosszcsont megállt egy ház előtt.

— Idenézz, törökméz! Ez az a ház — mondta.

— Milyen ház? — kérdezte Pulykapipi.

— Ahová becsöngetünk — felelte Rosszcsont.

— Minek? — kérdeztem én és Pulykapipi is ezt kérdezte.

— Hogy kijöjjön a házmester bácsi — mondta Rosszcsont. Aztán megmagyarázta: — Becsöngetünk és elszaladunk. Ő kijön és mérgelődik, mert nincs ott senki. Mi meg egy másik kapualjból lessük, hogyan mérgelődik. Jó?

— Minek mérgelődjön? — kérdeztem én.

— Annak — mondta Rosszcsont —, hogy mi kinevethessük. Személyesen.

— Nagyszerű! — mondta Pulykapipi.

Én nem akartam, hogy csengessünk, de Pulykapipi megcsípett. Rosszcsont pedig rögtön előadta a haditervet: ő majd becsenget, és elszalad a harmadik házhoz. Személyesen. Mi meg utána, ahogy csak tudunk, és onnan lessük a mérgelődést.

— Nem jó — mondta Pulykapipi és azt indítványozta: — Inkább én csöngetek. Személyesen. És együtt szaladunk.

— Én inkább most szaladok el — mondtam.

— Gyáva — mondta Rosszcsont.

Pulykapipi megint neki akart menni. Aztán más jutott eszébe.

— Akarsz te becsöngetni? — kérdezte tőlem.

— Nem akarom, hogy mérgelődjenek — mondtam.

Pulykapipi úgy tett, mintha nem hallaná. Mert akkor már az igazi haditervet mondta: úgy lesz, hogy Rosszcsont bemegy a harmadik házban a kapuba. Főlesőnek. Mi meg becsengetünk, Pulykapipi és én. Aztán a negyedik kapuba futunk és onnan lessük a nagy mérgelődést. Mi leszünk az allesők. Mert igazi lesnél kell lennie főlesőnek és allesőnek.

— Nem bánom — mondta Rosszcsont. És elindult a harmadik ház felé. Megvártam míg odaér.

— Tudod mit? — mondtam aztán. — Menjünk a térre. Majd ott mérgelődök én neked egy kicsit.

— Nem — mondta Pulykapipi —, menjünk csak csengetni.

Rosszcsont akkor már kilesett a harmadik házból. Nagyon jó főleső volt. Ügyesen dugta ki a buksiját. Intett is. Ekkor Pulykapipi a kapucsengőhöz emelte a mancsát.

— Ne! — mondtam én.

— De! — mondta ő és rátette a mancsát a csengőre.

— Most szaladjunk! — kiáltotta ezután Pulykapipi.

Lihegve szaladtunk a negyedik házig. De ott nem lestünk ki.

— Gyere utánam — mondta Pulykapipi —, mert ez átjáróház. Van még egy kapuja.

Megint szaladtunk. De most vissza a harmadik házig. Ez is átjáróház volt, és a másik kapujában lesett a Rosszcsont.

— Kerüljünk csendben mögé — parancsolta súgva Pulykapipi.

Aztán ezt mondta:

— Vedd elő a Lalit.

Ekkor megpillantottuk Rosszcsontot. Előrehajolt, úgy hogy buksija egészen kint volt a kapualjból.

— Nem jött még ki a házmester bácsi — súgtam én —, mert még les a Rosszcsont.

— Nem is jön ki — súgta Pulykapipi —, mert nem is csengettem. Csak úgy tettem.

És kivette a zsebéből Kukit. Nálam meg már ott volt Lali. Személyesen.

Gyorsan, de nagyon óvatosan cammogtunk előre, közvetlenül Rosszcsont háta mögé. Ő előre lesett. A szeme majd kidülledt, úgy lesett. Ekkor megszólalt Kuki:

— Megállj! Rrossz medve!... Megállj!...

Lali kiugrott a kezemből. Kicsit megharapta Rosszcsont fülét és visszaugrott.

Egyéb sem kellett Rosszcsontnak. Meg se fordult és torka szakadtából kiáltozott:

— Jaj, brumm!

Aztán teljes erőből futni kezdett.

Persze, azt hitte, hogy a házmester bácsi fogta fülön. Nagyon gyorsan futott. Mi meg lestük. Személyesen.

— Na látod! — mondta nekem Pulykapipi.

Később találkoztunk Rosszcsonttal a téren.

— Gyere csengetni — hívta Pulykapipi.

— Nem — mondta ő.

Aztán csendesen így szólt:

— Nem illik. Nem is szabad.

És nagyon sápadt volt. Személyesen.

Ezzel a fejezet kész, mert most éppen rollerozni fogunk.

TIZEDIK FEJEZET

AMELYBEN ELMEGYÜNK A CIRKUSZBA.
A HÓKUSZ-PÓKUSZT CSAK MEGEMLÍTEM.
MAJD A KÖVETKEZŐ FEJEZETBEN
TALÁN BESZÉLEK A VARÁZSLÁDÁRÓL IS.
NE LEGYETEK OLYAN TÜRELMETLENEK

Vasárnap délután azt mondta a nénikém:

— Aki jó volt, azt elviszem a cirkuszba.

És rám nézett. Aztán Pulykapipire. Én is ránéztem Pulykapipire.

— Ő jó volt — mondtam és ránéztem a bácsikámra. Egy felnőtt mindig jó, gondoltam én. Aztán eszembe jutott, hogy én is jó voltam.

Még egyszer körülnéztem. De többen nem voltunk. Vagyis mind jók voltunk. Vagyis mind megyünk a cirkuszba, a nénikémmel.

— Mindenki jó volt — mondtam tehát.

El is indultunk a cirkuszba. Persze, ti azt szeretnétek tudni, milyen a cirkusz Mackóvárosban. Tessék. Elmondom. Hát tudjátok, egészen olyan, mint egy cirkusz. Kívül épület, belül meg cirkusz. Belül ülünk mi, a nézők. Mert

mi most azok vagyunk. Vagyis a bácsikám, a nénikém, Pulykapipi, meg én. És még valaki! De erről majd később szólok. Aztán még nagyon sok néző van: bácsik, nénik, bocsok. De őket nem ismerem és ők sem engem.

Először elmondom nektek a cirkusz-zenekart. Középen ül egy szürke elefánt és az ormánya végével trombitál. Aztán egy másik elefánt, ez is szürke. Ez egy zsinórt rángat. A zsinórt odakötötték a cintányérhoz. Ha megrántja a zsinórt, a cintányérok összeverődnek. A harmadik elefánt is szürke, de ez rúg. Egy dobot rúg. A negyedik elefánt hárfát tart. Szintén szürke. Az ötödik meg dirigál az ormányával. Ő a karmester. Hanem ezzel még nem kész. Mert van ennél érdekesebb is.

Merthogy csak kívül szürkék az elefántok. Belül barnák. Nem is elefántok, hanem medvék. Mint én, vagy te. Csak fel vannak öltözve, elefántnak.

Brumma, brumma, brumma, brumm,
Figyeljen a publikum — így muzsikáltak.

Megkérdeztem a bácsikámat:

— Mi az a publikum?

— Az mi vagyunk. A nézők — mondta ő.

— Akkor miért nem mondják, hogy nézők? — kérdeztem.

Ekkor az előttünk levő sorból egy bácsi hátrafordult:

— Pszt! — Aztán ezt mondta: — Maradj csendben. Előadás közben csendben kell maradni.

Elhatároztam, hogy csendben maradok. Mint néző, sőt mint publikum.

Aztán fehér lovacskák jöttek. Nagyon szépek voltak Lépkedtek és körbe futottak. Aztán mind egyszerre felágaskodtak és letérdeltek. Később zenére táncoltak: keringőt, csárdást és a végén medvetáncot. Sokat tapsoltunk. Nekem eszembe jutott valami:

— A lovon utaznak. Felülnek a hátára és mennek vele — ez jutott az eszembe. Aztán ez: — A villamoson is utaznak, meg az autóbuszon is. — Aztán erre gondoltam: — Az autóbuszok, meg a villamosok mégsem lépnek fel a cirkuszban, mint a lovak. — Meg is akartam kérdezni a bácsikámtól, de az előadás közben csendben kell maradni. Különben is a lovak kimentek, mert már biztosan elfáradtak.

— Szép pacik voltak — mondta a bácsikám.

— Pszt! — intettem én.

— Mi az? — kérdezte.

— Semmi. Vagyis pszt — feleltem.

Bácsikám nem szólt semmit, nénikém pedig megsimogatta a buksimat és mosolygott.

Akkor jöttek a bohócok. Az egyiken piros ruha volt, a másikon sárga, a harmadikon kék. Aztán megfordultak. Hátul az egyiken kék ruha volt, a másikon zöld, a harmadikon sárga. Vagyis hátul nem olyan színük volt, mint elöl. Egyáltalán nem. Sőt!

— Fogadjunk! — ajánlotta a piros-kék bohóc.

— Fogadjunk! — helyeselte a sárga-zöld.

— Mibe fogadjunk? — kérdezte a kék-sárga.

Aztán ezt mondták, mind a hárman:

— Fogadjunk egy szelet csokoládéba. Jó? — és mancsot ráztak. Akkor a piros-kék azt mondta:

— Én nyertem, barátaim. Adjátok ide gyorsan a csokoládét. Hamar...

A másik kettő odaadta. Mindegyik egy szeletet. Az elöl-piros hátul-kéknek. Ő megette és meg is nyalta a szája szélét. Akkor a sárga-zöld azt mondta.

— Igaz, de miért fogadtunk? — kérdezte a sárga-zöld.

A piros-kék meg ezt mondta:

— Azért, hogy nekem adhassátok a csokoládét.

Éppen szólni akartam, hogy a bohócok csak annyit mondtak: fogadjunk. De nem mondták meg, miért? De csendben maradtam. A piros-kék meg így szólt:

— Nem mondtuk meg, az igaz. De mégis ideadtátok a csokoládét. Tehát nyertem!

Ezen aztán vitatkoztak és kergették egymást. Az elől-piros a hátul kékjével közben beleesett egy vödörbe és csupa víz lett. Aztán már nem tudom, hogy mi lett vele, mert a függöny mögé ment. Jól mulattunk a bohócokon, mert nekik is jó kedvük volt.

Amikor a bohócok kimentek, jött a Hókusz-pókusz, vagyis a bűvész, igazi bűvészruhában. Még hegyes süveg is volt a fején.

— Amit mutatok, abban nincs sem csalás, sem ámítás — mondta a bűvész. És hozzátette: — Mindig csak a mancsomat figyeljétek.

Virágot varázsolt elő a levegőből és lenyelt egy golyót. Aztán sok-sok golyó jött ki a száján, mintha mind lenyelte

volna, pedig csak egyet nyelt le. Aztán a füléből is kihúzott egy golyót. Utána még sokat, mintha a fülébe nyelte volna le. Pedig azt nem lehet, akármilyen nagy füle is van a bűvésznek.

De nem ez volt a legérdekesebb! A bűvész mellett állt egy nagy láda. Bár ne állt volna! Erről azonban csak a következő fejezetben beszélek. Nagyon izgalmas.

Várjatok egy kicsit, míg kiszuszogom magam.

Ezért most ennek a fejezetnek vége.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

AMELYBEN FOLYTATOM A TÖRTÉNETET.
MOST AZTÁN IGAZÁN ELMONDOK EGY TITKOT.
VAGYIS... DE INKÁBB SORJÁBAN BESZÉLEM EL,
ÚGY, AHOGY TÖRTÉNT

Pontosan így történt. Hókusz-pókusz azt mondta:

— Most pedig, tisztelt publikum, mármint nézők, most következik a legnagyobb mutatványom, vagyis a ládám titka. Ez varázsláda. Aki belemegy, eltűnik. Csak akkor varázslom vissza, amikor kimondom: hóbrumm! hóbrumm! jöjj elő, te elvarázsolt, mert már nem is vagy elvarázsolt, hanem az, aki voltál, mielőtt elvarázsoltalak volna a varázsládában.

Tátott szájjal figyeltem Hókusz-pókuszt, aki folytatta a mondókáját:

— Tisztelt publikum, vagyis nézők, a varázsláshoz szükségem lenne egy kis mackóra. Aki tehát úgy érzi, hogy ő kis mackó, az jöjjön ide, hozzám, a varázsládához.

Úgy éreztem, hogy én kis mackó vagyok, de nem mentem.

Pulykapipi is kis mackó — gondoltam.

Hókusz-pókusz ekkor felnyitotta a ládát. Kitárta mind a négy oldalát és a tetejét is levette. A láda üres volt. Aztán becsukta. Hókusz-pókusz ekkor körülnézett:

— Aki bűvészinas akar lenni, jöjjön ide.

— Nem akarok bűvészinas lenni — gondoltam.

Aztán az jutott eszembe, hogy valószínűleg Pulykapipi sem akar bűvészinas lenni.

Hókusz-pókusz meg ezt mondta:

— Nem kell úgy tolongani, kis mackók!

Pedig nem is jelentkezett senki. Hókusz-pókusz újra körülnézett. Aztán hirtelen rám mutatott:

— Szereted a mézescukrot? — kérdezte.

— Köszönöm — mondtam én. — Nagyon szeretem.

— A melletted ülő kis mackó is szereti a mézescukrot?

— Szereti — mondtam.

— Nem vinnél neki egy zacskóval? — kérdezte Hókusz-pókusz.

— Köszönöm, szívesen — feleltem.

— Akkor gyere ide a cukorért.

Erre kimentem a cirkusz közepére. Bár ne mentem volna.

De kimentem és Hókusz-pókusz megfogta a mancsomat, jó erősen.

— Ez a kis mackó nem gyáva — mondta Hókusz-pókusz és megkérdezte: — Ugye nem vagy gyáva?

— Nem vagyok — feleltem.

— Ez a mackó egy csomag mézescukrot visz a barátjának — mondta erre Hókusz-pókusz. Aztán megkérdezte: — Ugye elviszed?

— Elviszem — feleltem.

— Hát akkor tartsd jól a mancsod — mondta ő és elővett egy zacskót. Én meg tartottam a mancsomat. De nem rakott bele semmit, mert közben nagyon gyorsan áttette a zacskót a másik mancsába és onnan a zsebébe.

— Ejnye, már meg is etted? — kérdezte.

— Nem ettem meg — mondtam én, és megmagyaráztam Hókusz-pókusznak: — Különben is el szoktuk osztani Pulykapipivel.

Hanem a Hókusz-pókusz nem törődött ezzel.

— Tisztelt publikum! — mondta hangosan — én ezt a bátor kis mackót most elvarázsolom.

Én meg ezt mondtam:

— Tisztelt publikum! Vagyis nézők! Engem nem kell elvarázsolni. — És folytattam: — Nincs rá szükségem.

De Hókusz-pókusz rám szólt:

— Pszt! Előadás közben csendben kell maradni.

Ez igaz. Ezért rögtön csendben maradtam. Ekkor a Hókusz-pókusz gyorsan magyarázni kezdett.

— Itt van ez a láda — mondta. — Amint látják, teljesen üres. Ebbe a ládába bemászik ez a bátor kis mackó. Én meg rácsukom a láda tetejét. Hármat számolok, és akkor már el is varázsoltam. Kinyitom a láda oldalát. Amint látni fogják, nem látnak majd semmit! A bátor kis mackót sem, mert elvarázsoltam. És mikor azt mondom: hóbrumm! hóbrumm! akkor visszavarázsolom. És akkor visszaül a bátor kis mackó a helyére. Egy zacskó mézescukorral! Egy teljes zacskóval! Tehát tisztelt publikum, ez itt egy mackó. Mindenki láthatja. Aztán majd nem látják.

Ezzel a fejezetnek vége, de hamarosan folytatom.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

AMELYBEN, MINT MEGÍGÉRTEM, MÁRIS FOLYTATOM. HÓKUSZ-PÓKUSZ MELLETT ÁLLOK. KÉSŐBB NEM FÉLEK A SÖTÉTBEN. MIÉRT IS FÉLNÉK? EGY NÉZŐRŐL IS LESZ SZÓ, AKIRE NEM SZÁMÍTOTTAK

Nagyon égett a fülem, mivelhogy Hókusz-pókusz el akart varázsolni. Mind a két fülem piros volt.

Hókusz-pókusz úgy tett, mintha csak meg akarna simogatni és közben a fülembe súgta:

— Ha bemászol a ládába, keresd meg a két rekeszt. Ha egyet kopogok, másszál a felsőbe. Érted? Egy kopogás: felső. Két kopogás: alsó. Mézescukor! Vigyázz!... Egy, kettő. Alsó, felső. Nagy zacskó mézescukor!!!

Nagyon égett a fülem, mert mindenki rám nézett. De már nem féltem Hókusz-pókusztól.

— Abrakadabra! — mondta ő és kinyitotta a ládát. Bemásztam. Hókusz-pókusz becsukta a láda fedelét. A ládában sötét volt és rossz szag. De nem féltem.

— Nem baj — gondoltam —, hadd higgyék, hogy elvarázsolt engem Hókusz-pókusz. Legalább tapsolnak neki.

Kitapogattam a rekeszeket. Az alsót is, a felsőt is. És akkor mintha messziről hallottam volna valamit. Mivel a csukott ládából hallottam.

— Brimm, bramm, brumm — hallatszott Hókusz-pókusz hangja. — Egyet kopogok. Most! Én *egyet* kopogok.

És nemcsak mondta, hanem valóban koppantott is egyet a láda tetejére. Gyorsan felmásztam a felső rekeszbe. Ekkor Hókusz-pókusz kinyitotta a láda oldalait.

— Hol vagy, kis mackó? — kérdezte.

Azt akartam mondani:

— Itt! Mármint a felső rekeszben! — De aztán eszembe jutott, hogy Hókusz-pókusz elvarázsolt engem. Vagyis eltüntetett. Akkor meg minek beszéljek? Így hát ő megint becsukta a ládát.

— Brimm, bramm, brumm — mondta aztán és kettőt koppantott. Gyorsan lemásztam az alsó rekeszbe. Ekkor a Hókusz-pókusz kinyitotta a két másik oldalt. Sőt. A láda tetejét is levette. De nem voltam sehol. Vagyis az alsó rekeszben voltam. De ezt a publikum nem látta, csak én tudtam. Hiszen én másztam le, vagyis nem voltam elvará-

zsolva. Ilyen volt a varázsláda. A rekesz volt benne a varázslat. Akkor azt mondta Hókusz-pókusz:

— Most pedig, tisztelt publikum! Visszavarázsolom ezt a bátor kis mackót. Tehát jól figyeljenek! Háromszor mondom azt, hogy hóbrumm és a kis mackó ott ül majd a láda közepén. Mintha nem is varázsoltam volna el soha. Tehát három kopogás, és mondom a varázsigéket.

Hallottam a láda falán át, hogy az elefánt-zenekar játszani kezd. Aztán egy koppanás. Aztán kettő. Aztán három. Megpróbáltam kimászni a rekeszből. De a lábam bent maradt.

Ekkor azt mondta a Hókusz-pókusz:

— Hóbrumm! Hóbrumm! Hóbrumm! Akit eltüntettem, íme itt van megint...

De nem voltam ott. Hiába erőlködtem, hogy kijussak a rekeszből, nem sikerült, mert beszorult a lábam. És nem tudtam kimászni. Halkan kiabáltam, hogy csak Hókusz-pókusz hallja:

— Hadd legyek még eltüntetve. Míg kiszabadul a lábam!

De Hókusz-pókusz nem hallotta, kinyitotta a ládát, levette a fedelét, és gyorsan lekapkodta a négy oldalát.

Nagyon megsajnáltam. Mi lesz, ha azt látja, hogy nem lát engem a láda közepén? Még azt hiszi, hogy tényleg elvarázsolt, és szomorú lesz.

Ebben a pillanatban nagy-nagy nevetést hallottam. Az egész cirkusz nevetett. Nagyon sajnáltam Hókusz-pókuszt, hogy a publikum kineveti. Mármint a nézők. Ekkor mindenféle kiáltozást hallottam.

— Mókussá változott! Mókussá változott! — kiáltozták.

A láda közepén ugyanis ott ült Lali. Mert arról nem beszéltem eddig, hogy Lali velem jött. A zsebemben. Nézőnek. És amikor én az alsó rekeszben voltam, kiszökött. És most csak ült és bámult szegény, hogy miért tapsolnak?

Hókusz-pókusz pedig remegő hangon azt mondta:

— Pardon. Vagyis bocsánat. — Aztán ezt: — Rosszul mondtam a varázsigét.

Úgy tett, mintha mérgelődne. De nem mérgelődött komolyan, mert Lalinak nagyon tapsoltak. Aztán gyorsan feltette a láda oldalait és én nagy nehezen kimásztam a rekeszből.

És ott ültem Lalival a láda közepén.

— Most pedig a mókus eltűnik és előkerül a mackó — mondta Hókusz-pókusz.

De Lali nem tűnt el, hanem kiugrott a nyitott ládából, egyenesen Hókusz-pókusz fejére. Akkor én csak ennyit mondtam :

— Lali !

És Lali odajött hozzám. Mert neki nem kell varázsige, csak rendesen kell hozzá beszélni. Hanem a ládába nagyon belefáradtam. Ezért ennek a fejezetnek vége. Jó lesz?

TIZENHARMADIK FEJEZET

AMELY RÖVID ÉS SZOMORÚ. DE NAGYON FONTOS.
LEVELET KAPOK OTTHONRÓL. SŐT!
BÁR A CSOMAGRÓL MOST NEM BESZÉLEK

Másnap délután azt mondta Pulykapipi:

— Megkérem anyámat, hogy engedjen el az uszodába.

— Ott mit csinálunk? — kérdeztem.

— Úszunk — felelte.

— Én is? — kérdeztem.

— Mindenki. Te is — mondta Pulykapipi.

Eszembe jutott valami. Vagyis, hogy én nem tudok úszni. Akkor hogyan úszom az uszodában? Meg is mondtam:

— Én nem tudok úszni.

Pulykapipi rám nézett. Neki is eszébe jutott valami.

— Majd megtanulsz! — mondta. — Csak Rosszcsont ne legyen ott. Mert mindig rendetlenkedik.

— Hány éves a Rosszcsont? — kérdeztem.

— Tulajdonképpen nyolc — mondta Pulykapipi. Aztán hozzátette: — De csak hét. Mert egy évig beteg volt. Ezért most csak hét. Személyesen.

Megint eszembe jutott valami:

— Elvisszük Lalit — mondtam én.

Ekkor bejött a nénikém.

— Tudod-e, hogy csomagot kaptál meg levelet is? — mondta és megsimogatott.

— Nem tudom — feleltem.

— Mamácskád írt neked és küldött egy csomagot — mondta ő. — Mert a nevednapja van.

— Lássuk a csomagot — szólt Pulykapipi.

Én meg ezt mondtam:

— Tessék felolvasni a levelet.

Pulykapipi nagyon mérges lett. Átöleltem a vállát.

— Neked itt van a mamácskád — mondtam —, nekem meg nincs itt. Csak a levele.

— Igaz — mondta Pulykapipi. És már nem volt mérges. Aztán eszébe jutott valami:

— A levél után nézzük meg, mi van a csomagban.

Nénikém felolvasta anyácskám levelét:

„Édes, aranyos, drága fiacskám. Egyetlenem! Apukáddal együtt nagyon sokszor csókolunk nevednapja alkalmából. Igazán örülünk, hogy olyan sok jót hallunk felőled nénikédtől, aki mindent megír rólad. Boldogok vagyunk, hogy jól érzed magad és rendes kis mackó vagy. Légy mindig is jó, kisfiam. Nálunk nincs semmi újság. Sok mézet gyűjtöttünk, hogy legyen neked, ha majd hazajössz. Küldtem neked egy kis hazait is."

— Ez a csomag — szólt közbe Pulykapipi.

Nénikém folytatta a felolvasást:

„Drága kisfiam. Biztosan sok szépet látsz a fővárosban. Aztán ha hazajössz, mindent elmesélsz majd nekünk. Ugye?"

— Igen — mondtam ekkor én.

Nénikém meg folytatta:

„De most már befejezem a levelem, mert vacsorát főzök apukádnak. Csókollak, drága kisfiam, aranyos kis mackóm. Utóirat: Véletlenül kidőlt a tinta, azért van ez a pacni. És nem azért, mert sírtam és elmázolódott. Csókollak, édes fiacskám."

— Ezzel vége a levélnek — szólt a nénikém.

— Nagyon szeretem az anyácskámat — mondtam én. És nagyon szomorú lettem. Aztán eszembe jutott, hogy majd megtanulok írni és szép levelet írhatok a mamácskámnak.

Ezzel befejezem ezt a fejezetet, mert még mindig nagyon-nagyon szomorú vagyok. A csomagot a következő fejezetben mondom el, mert engem most nem érdekel a csomag.

Nagyon szeretem az anyukámat. És a papámat. Mind a kettőt. Annyira szeretem őket, hogy ettől sírnom kell. De ezt ne mondjátok el senkinek, mert én már nagy mackó vagyok.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

**AMELYBEN KINYITJUK A CSOMAGOT.
NEM MENTÜNK USZODÁBA.
PULYKAPIPIT NAGYON ÉRDEKLI A CSOMAG**

Mint tudjátok, nem mentünk uszodába. Úgy sem tudok még úszni. Majd megtanulok.

Nénikém észrevette, hogy szomorú vagyok. Azt azonban nem vette észre, hogy sírtam, mert akkor elbújtam. De sírás után is szomorú voltam. Sőt még szomorúbb.

— Ne lógasd a buksidat — mondta nénikém. — Nem vagy nagyon messze a mamácskádtól. És ő nagyon szeret téged. Aztán mikor hazamégy, nagyon örültök majd egymásnak. Az jó lesz, ugye?

— Jó lesz — mondtam én. És eszembe jutott valami: — Szorosan odabújok majd a mamácskámhoz — mondtam hangosan, mert folyton ez jutott eszembe.

— Persze — mondta a nénikém. — Most pedig nevessünk. Jó?

— Nevessünk — mondtam én. De ismét eszembe jutott valami. — Majd odabújok a papámhoz is!

— Persze — felelte a nénikém.

— Most pedig lássuk azt a híres csomagot! — vágott közbe Pulykapipi.

Nénikém behozta a csomagot. Jó nagy volt. Először levette róla a spárgát.

— Én gyorsabban tudom levenni a spárgát — mondta Pulykapipi, mert nagyon türelmetlen volt.

De a nénikém egyedül bontotta ki a csomagot. Hát képzeljétek, mi minden volt benne. Először is egy cédula.

„*Fogyasszátok el egészséggel*" — olvasta nénikém a céduláról.

Fogyasszuk el egészséggel! — kiáltotta Pulykapipi.

A csomagban pedig ez volt:

Pogácsa. De nem ám akármilyen! Hanem amilyent anyácskám süt, vagyis nagyon jó. Aztán volt még a csomagban mézeskalács, dióval és mogyoróval. De nem ám akármilyen. Hanem amilyent anyácskám süt, vagyis nagyon jó. Aztán almáslepény, málnalekvárrral. De nem akármilyen. Vagyis nagyon jó, mert anyácskám sütötte. Aztán habcsók,

de nem akármilyen. Hiszen tudjátok, anyácskám sütötte. Aztán dió, újdió, mogyoró s egy nagy üvegben eperlekvár. De nem akármilyen, mert anyácskám főzte. Egy kis csuporban meg méz. De nem akármilyen. Hanem erdei.

Az is lehet, hogy valamit kifelejtettem, de nem tudom elmondani, mert most már mindent megettünk.

Hanem amikor még csak kiraktuk a csomagot, azt mondta Pulykapipi:

— Kóstoljuk meg!

— Jó, kóstoljuk meg! — mondtam én is.

— Rendben van, kóstoljátok meg — egyezett bele a nénikém. — Én addig kimegyek a konyhába és felteszem a vacsorát.

Ki is ment. Mi pedig kóstolni kezdtünk.

— Melyiket? — kérdezte Pulykapipi.

Az egyiket — feleltem.

— Először pogácsát — javasolta Pulykapipi.

— Aztán meg az almáslepényt — ajánlottam én.

— Aztán meg a többit — mondta ő. És még hozzátette: — Sorban.

Kóstoltuk a csomagot. Előbb a süteményeket. A legvégén a habcsókot.

— Ejnye — mondta Pulykapipi. — Mire megettem a habcsókot, elfelejtettem, milyen íze van a pogácsának, meg a lepénynek, meg a mézeskalácsnak.

— Akkor legjobb elölről kezdeni — mondtam én. És elölről kezdtük.

— Kéne egy kanál — mondta Pulykapipi.

Tudtam, minek a kanál. A lekvárnak, meg a méznek. Hogy megkóstoljuk. És akkor véletlenül belöktem a lekvárosüveg lekötött tetejét. Széles volt az üveg, belefért a mancsom. Lenyaltam a mancsomat. De pulykapipi sem ment kanálért. Véletlenül ő meg a mézescsuporba ütötte a mancsát. Ő is lenyalta. Aztán a lekváros üvegbe ért a mancsa. Nagyon nevettem, mert elmázolta az arcán a lekvárt. Ekkor Pulykapipi is elkezdett nevetni:

— Bajuszod van lekvárból — mondta. Pedig neki is volt.

— Nem felejtetted el a habcsók ízét? — kérdeztem.

De Pulykapipi nem tudott felelni, mert bejött a nénikém, és összecsapta a kezét.

— Jaj, mit csináltatok? — kiáltotta. — Nem szégyellitek, hogy olyan torkosak vagytok? — Aztán felemelte az ujját: — Nem tudjátok majd megenni a vacsorát.

Jól összeszidott bennünket. Pulykapipit először, engem másodszor. Igaza volt, mert nem is tudtunk vacsorázni. Bácsikám is haragudott. Neki is igaza volt, mert nagyon torkosak voltunk. Pulykapipit külön összeszidta, hogy rossz példát mutat nekem.

— Tessék engem is szidni — mondtam. — Mert én is hibás vagyok.

Este nagyon rosszkedvűen feküdtünk le.

— Kikaptunk — mondta Pulykapipi, és szomorú volt.

Én is szomorú voltam és arra gondoltam, hogy a nénikém mindent megír rólam anyácskámnak, aki eddig sok jót hallott felőlem. Most pedig rosszat fog hallani.

Legyetek jók. Nem úgy, mint én, a torkos.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

AMELYBEN SOK A VÍZ.
PERSZE MEG IS LEHET SZÁRADNI.
ÚJRA FELTŰNIK ROSSZCSONT

Csak két nap múlva indultunk az uszodába. Miért? Mert két napig esett az eső.

— Nem mehetünk, mert megázunk — mondta Pulykapipi.

Nekem eszembe jutott valami.

— S akkor vizesek leszünk és ez a baj! — mondtam.

— Persze, hogy baj — felelte Pulykapipi.

— Akkor sohasem mehetünk uszodába — mondtam én. — Mert ott mindig vizesek leszünk.

Pulykapipi nem szereti, ha tréfálnak vele.

— Buta vagy — állapította meg.

Én meg nevettem. Aztán mancsoltunk. Aztán ő is nevetett.

Elmondom, hogy milyen az uszoda. Kívül épület, belül uszoda. Van két medence. Ebben vannak az úszók. Körü-

löttük meg víz van. Elég sok víz, amennyi csak a medencébe fér, az úszóktól.

— Először tusolunk — mondta Pulykapipi. — Mert úgy illik . . .

Tusoltunk. Olyan ez, mint a kádban: fentről jön a víz, mi meg alatta tiszták leszünk, hogy tisztán menjünk a medencébe. Aztán kimentünk a medencéhez, azaz a kis vízhez. Pulykapipi megmagyarázta, hogy van nagy víz is, mély, az úszóknak.

— Én nem vagyok úszó — mondtam és odaálltam a kis víz szélére. Sok-sok mackó volt a medencében. Lubickoltak, játszottak. És úszni tanultak.

— Gyere — mondta Pulykapipi.

Bedugtam a lábam a vízbe. Nem nagyon, csak a hegyét, próbaképpen. De hideg volt.

— Bejössz? — kérdezte Pulykapipi.

— Hát . . . — kezdtem, de nem folytattam.

És nem mentem be. Mert akkor még nagyon buta volt az én buksim. Ekkor jött oda hozzánk Rosszcsont és egyenesen elém állt.

— Játsszunk búvárt — mondta.

Nem tudtam, hogyan kell búvárt játszani. Rosszcsont elmondta:

— Bemegyünk a vízbe. Mi hárman. Személyesen. Bemerülünk a buksink búbjáig és aki tovább bírja a víz alatt, az a búvár, az nyer.

— Nem játszunk — mondta Pulykapipi.

— Miért? — kérdezte Rosszcsont.

— Mert megmondta a papám, hogy ez nem egészséges játék, és buta. — Aztán hozzátette: — Különben is te csalsz. Személyesen.

És azt is megmondta, hogyan csal a Rosszcsont. Ha valakit rábeszél a játékra, lebukik és rögtön felemelkedik a buksijával. És amikor a többiek nem bírják már tovább a víz alatt, gyorsan újra lebukik, mintha egész idő alatt ő is a víz alatt lett volna a buksijával. Így aztán mindig ő nyer. Személyesen. Csalással.

— Nem is igaz! — kiabálta Rosszcsont.

— Csalni és hazudni nem szabad — szóltam közbe.

Rosszcsont elhúzta a száját:

— Nagyon illedelmes vagy. — Aztán hirtelen felkiáltott: — Idenézz, törökméz...

— Hová? — akartam kérdezni, de már nem tudtam, mert Rosszcsont belökött a vízbe. Elmerültem. Csapkodtam a mancsommal és víz ment a számba. Lenyeltem, pedig nem is voltam szomjas. Sőt. Az orromba is víz ment, keservesen prüszköltem, és azt gondoltam: elsüllyedek. És ettől nagyon megijedtem. És még jobban csapkodtam, meg hadonásztam. És még több vizet nyeltem.

— Juj, juj, juj! — kiabáltam és kapálództam is. Aztán egyszerre csak éreztem a medence fenekét. Talpra álltam. Körülnéztem. Hát csak a mellemig ért a víz! A többit bizonyosan megittam, gondoltam.

Pulykapipi ekkor már ott állt mellettem.

— Elszaladt — mondta ő. — Szerencséje, hogy elfutott.... a Rosszcsont.

Nagyon mérges volt. Igazi Pulykapipi. De most igaza volt.

Aztán úszni tanított.

— Eegy... kettő — és rámkiáltott — rúgd a vizet!

Rúgtam. Ez jó volt. A vízben nagyon jó. Csak ne lökjenek be. Később odaúszott Rosszcsont.

— Véletlen volt, igazán — mondta.

Pulykapipi nem válaszolt. Igaz is, akkor miért futott el? és miért nem mondja, hogy: bocsánatot kérek? Vagyis: ezt nem akartam. Nem hiszünk Rosszcsontnak. De a többit majd később mondom el. Most uszkálni akarok.

TIZENHATODIK FEJEZET

AMELYBEN FOLYTATÓDIK A TIZENÖTÖDIK, UGYANIS VALAMIT MÉG ELMONDOK ROSSZCSONTRÓL, DE EGÉSZEN RÖVIDEN

Hiába uszkált mindig körülöttünk Rosszcsont. Nem akartunk beszélni vele. És játszani sem. Aztán el is ment a közelünkből. A kis víz medencéje a túlsó oldalán mélyebb. Ott ült egy idősebb bácsi a vízben és Rosszcsont mindig fölötte ugrott be a medencébe. Pont melléje. És mindig alaposan lefröcskölte.

— Hu, hu! — prüszkölt a bácsi. — Nem tudsz másutt ugrálni, kisfiam?

Rosszcsont tudott volna másutt ugrálni. De azért is ott ugrált. És fröcskölt. Ugrott, fröcskölt, kijött, ugrott, fröcskölt. Végül a bácsi otthagyta a helyét. Rosszcsont akkor kiszemelt egy másik felnőttet, hogy ezentúl amellé ugorjon és azt fröcskölje.

— Prrrr... prrrrrr... — egyszerre csak sípoltak.

Odanéztem. Az úszómester bácsi sípolt, és kiabált is:

— Az a haszontalan mackó azonnal jöjjön ki a vízből! A medencébe ugrálni és rendetlenkedni tilos! Aki rendetlenkedik, az nem is mehet vissza...

Rosszcsontnak szégyenszemre ki kellett mennie a vízből. Rosszcsont nekiiramodott a medence szélén, futott, aztán elcsúszott. Elterült a kövön és keservesen nyifogott. Néhány felnőtt odafutott:

— Mi történt, mackócska?

— Jaj, jaj... azaz nyif-nyif — mondta. — Jaj a lábom!...

Meg akarták nézni a lábát, hátha kificamodott, de Rosszcsont felugrott.

— Nem is igaz! — kiabálta. — Ha-ha-ha-ha — és kinevette a felnőtteket.

Ezt csinálta többször is. A nagy víznél, a tusolóknál, a bejáratnál. Mintha elesett volna, és aztán:

— Ha-ha-ha-ha...

De ezzel még mindig nem kész. Sőt. Mert a végén éppen mellettünk esett el.

— Jaj, nyif! — kezdte. — Jaj a lábikóm, jaj a lábikóm... Nyifi-nyifi-nyifi...

De senki sem törődött vele. Mindenki tudta, hogy egy szó sem igaz az egészből. De ő csak tovább jajgatott.

— Nyifi-nyifi!

Pulykapipi sem törődött vele.

— Szép hangod van — mondta végül Pulykapipi, aztán felém fordult: — Te meg gyere, mit álldogálsz?...

De nem mentem. Néztem a földön fekvő Rosszcsontot, mert valamit észrevettem. Mit? Hát azt, hogy tényleg sír. Vagyis, hogy könnyek vannak a szemében. És könnyeket nem lehet hazudni. Lehajoltam hozzá:

— Tényleg fáj a lábod? — kérdeztem.

— Tényleg. Személyesen — felelte.

Felsegítettem. Pulykapipi ekkor már visszament a vízbe. Nehéz volt egyedül segíteni, mert Rosszcsont igen jóltáplált mackó. Most sántikált. Megfogtam a karjánál és bevittem az öltözőbe. Szárazra töröltem, aztán a kezébe adtam a ruháit. Öltözni is segítettem neki.

— Nagyon megütöttem a lábikóm — mondta. Aztán sírva rámnézett: — Köszönöm, hogy segítettél.

Kivett a zsebéből két üveggolyót és sokáig nézegette. Nézhette is, mert nagyon szép és nagy golyók voltak. Az

egyik piros, a másik szivárványszínű. Nekem is nagyon tetszettek. Nekem nincs is ilyen nagy üveggolyóm. Aztán elővett még egyet. Hűha, ez volt csak igazán nagy! És kék! Jaj, de szép, kék, nagy golyó volt! Nem is tudtam, hogy ilyen gyönyörű golyó létezik a világon. Rosszcsont sokáig nézte a golyókat. A kéket még a szeméhez is emelte, mintha átnézne rajta. Bizonyosan kéknek lehet rajta látni a világot. Egy ilyen nagy golyón minden lehetséges.

— Ezeket mind neked adom — mondta végül.

— A kéket is? — kérdeztem én.

— A kéket is — mondta ő.

Aztán nem nézett rám és úgy mondta:

— Merthogy belöktelek a vízbe. Bár véletlen volt...

De a golyókat nem fogadtam el. A kéket sem. Mert Roszcsonttól nem kell. Majd ha jócsont lesz! Igaz? Mert a golyókkal nem lehet semmit sem jóvátenni. Még a nagy kék golyóval sem.

TIZENHETEDIK FEJEZET

AMELYBEN KIDERÜL, KI A ROSSZCSONT PAPÁJA.
ELMEGYÜNK EGY ÜZLETBE.
EBBEN A FEJEZETBEN MÉG NEM FÁJ A FOGAM,
DE BUTASÁGOT MONDOK

Ma kiderült, hogy Rosszcsont nem más, mint a barackos bácsi mackófia. Tudjátok, az a bácsi, aki a vonaton barackot nyomott a buksimra, amikor ideutaztam Mackóvárosba. Sok-sok héttel ezelőtt. Emlékeztek rá? Aki nem emlékszik, olvassa el újra, ahol elmondtam.

— Menjünk el a Fullánkosdarázs és Bodzalekvár utca sarkára — mondta egy napon Pulykapipi —, mert van ott egy üzlet. Úgy hívják: Méhészeti Szagüzlet.

— Mézszagú? — kérdeztem, és nagyot szippantottam.

— A szagüzlet az szagos — felelte ő. Aztán ezt mondta: — Lépesmézet veszünk anyukámnak.

Már a Málnaszörp út végén jártunk, amikor találkoztunk Rosszcsonttal. Egy felnőttel ment. Rosszcsont megállt előttünk:

— Ez az én papám — mutatott a felnőttre.

Rögtön megismertem. A barackos bácsi volt. Így derült ki, hogy kicsoda Rosszcsont papája. Ő meg ránknézett:

— Akartok barackot, mackók? — kérdezte.

— Köszönöm, nem kérek — mondtam én.

— Köszönöm, én kérek — mondta Pulykapipi.

Kapott is. A buksijára, jó nagyot. Máskor majd ő se kér. Rosszcsont nagyon nevetett:

— Hahaha, kell még barack? — és csúfolta Pulykapipit.

Pulykapipi nagyon mérges lett:

— Mit nevetsz? — kérdezte. Aztán rákiáltott: — Te... te Rosszcsont!...

— Rosszcsont? Miért Rosszcsont? — kérdezte a barackos bácsi.

— Mert az! — mondta Pulykapipi határozottan. — És még kárörvendő is...

— Az én drága kis mackóm nem rosszcsont!... És nem kárörvendő! — kiáltotta a barackos bácsi.

— Sajnos az — mondta Pulykapipi. — És nagyon elkényeztetett! — Gyorsan elköszöntünk, és tovább mentünk.

Már közel jártunk a Bodzalekvár utcához.

— Itt nem lesz semmiféle Méhészeti Szagüzlet — csóváltam a fejemet.

— Miért ne lenne? — kérdezte Pulykapipi.

— Mert ha lenne, már érezném a szagát — feleltem.

De még akkor sem éreztük, amikor az üzlet előtt álltunk. Pedig nagyon érdekes üzlet volt. A kirakatok ablakai olyanok, mint a lépesméz sejtjei. Az ajtaját pedig úgy csinálták meg, mintha egy nagy méhkas bejárata lenne. És a táblája sárgára volt festve. Olyan színűre, mint a méz. De nem volt szaga. Egyáltalán semmi szaga nem volt.

— Akkor miért Szagüzlet? — kérdeztem Pulykapipit.

Felnéztünk a táblára, Pulykapipi elolvasta a felírást, és nagyon szégyellte magát. Mert nem az volt kiírva, hogy Méhészeti Szagüzlet, hanem az, hogy: „*Méhészeti Szaküzlet*".

És méhkast árultak benne, meg viaszkot, meg üres lépet. És mézet, üvegben is.

— Mi az a szaküzlet? — kérdeztem én.

Pulykapipi nagyon gondolkodott:

— A szaküzlet, az szaküzlet — mondta. Aztán bevallotta: — Nem tudom.

Bent az üzletben megkérdeztünk egy bácsit. Ő megmagyarázta, hogy a méhészeti szaküzlet olyan üzlet, ahol csak a méhészethez tartozó dolgokat árulnak. Ahogy a ruhaszaküzletben meg csak ruhákat.

— És ti mit akartok venni? — kérdezte a szakbácsi. Ugyanis ő árult a szaküzletben. Pulykapipinek volt megtakarított pénze.

— Kérek egy kis üveg mézet — mondta — az anyukám részére. — Aztán váratlanul hozzátette: — Jót tessék adni, mert egészségesnek lesz!

A szakbácsi nagyon nevetett, és becsomagolt egy üveg mézet.

Az utcán megkérdeztem Pulykapipit:

— Miért mondtad, hogy egészségesnek lesz?... — kérdeztem.

— Mert anyukám egészséges — mondta. Aztán mégis megmagyarázta: — Tréfából mondtam. Mert anyukámtól hallottam, amikor elkísértem a csarnokba és vittem neki a szatyrot. Ő mondja ezt mindig: „Tessék adni egy kiló almát, de nagyon szépet, mert egészségesnek lesz." Így mondja az anyukám. És mosolyog. Vagy azt mondja:

„Tessék kimérni tíz kiló málnát, de jót, mert egészségesnek lesz."

— Én is egészséges vagyok — mondtam —, és én is szeretem a mézet.

Persze akkor még nem fájt a fogam. De erről majd később beszélek.

Vittük a mézesüveget. A teteje le volt zárva egy sárga bádoglappal. De nem bántuk: úgysem ettük volna meg, mert a nénikémnek vittük ajándékba. És nem törtük el az üveget.

A nénikém megköszönte a mézet, de nem ette meg, fel sem nyitotta, mert nagyon-nagyon fájt a feje. És le is küldött engem a patikába porért, azaz orvosságért. Én meg lementem, és ezt mondtam a patikában:

— Jó orvosságot tessék adni. Mert egészségesnek lesz . . .

Na, jól kinevettek ezért a patikában. Nekem meg eszembe jutott valami. Ez: nem kell mindent majmolni. Meg ez: gondolkozni kell, hogy máskor ne mondjak butaságot. Más már nem jutott az eszembe.

Kívánok nektek is sok egészségesnek való mézet.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

AMELYBEN LEVELET MONDOK TOLLBA.
FÁJ A FOGAM, DE CSAK A FEJEZET ELEJÉN.
AZT IS MEGMONDOM,
HOGY A VÉGÉN MIÉRT NEM FÁJ

Telt-múlt az idő. Megkértem Pulykapipit: írjon helyettem levelet anyácskámnak, mert Pulykapipi már tudott írni, én meg nem.

De azért én találtam ki a levelet.

Pulykapipi csak leírta.

„Drága anyukám és apukám! Ezt a levelet Pulykapipi írja a nevemben Mackóvárosból. Itt nincs semmi újság. A cirkuszról majd otthon mesélek. Meg az uszodáról is. Meg minden egyébről. Milliószor csókoltatom drága szüleimet, anyukámat és apukámat. És Lali is, pedig ő csak mókus. Dió, mogyoró, málna, eperlekvár, sóskifli és pogácsa veletek, édes szüleim.

Hűséges kismackótok
Brumi

Utóirat: Ez itt nem paca. Sőt! Egyáltalán nem paca. Csak kicsit rásírtam a levélre. Vagyis könnyeztem. Személyesen, ahogy Rosszcsont szokta mondani. De róla is majd otthon beszélek. Fenti én."

A levél végén ez állt: *Ellenőrizte: Pulykapipi.*

Hanem ha egy kicsit nyafogtam is, azért nagyon boldog voltam, hogy levelet küldhetek.

Éppen boldog voltam, amikor nyilallni kezdett a fogam.

— Hol fáj? — kérdezte nénikém.

— A számban — mondtam én.

Mert ott fájt.

— De melyik oldalon? — kérdezte ő.

— Ezen az oldalon, itt, ahol a kredenc van — feleltem.

Mert azon az oldalon állt a kredenc, amelyik oldalon a fogam fájt.

— Az a baloldal — mondta. Aztán elgondolkozott:

— Lehet, hogy betömik. Vagy kihúzzák. Mindenesetre elmegyünk a doktor bácsihoz.

Ennek igazán nem örültem. Pulykapipi sem. Nagyon megsajnált.

— Hát tudod... — kezdte ő.

— Mit? — kérdeztem, mert akkor még nem tudtam.

— Azt, hogy a doktor bácsi beültet téged egy furcsa székbe. Aztán megvizsgál. De ezzel még nem kész, mert hozza a fogót. Megfogja vele a fogat...

— Azt, amelyik fáj? — kérdeztem én.

— Persze — mondta Pulykapipi. — Így szokta. És kihúzza.

— Jaj! Nyaf! — sikítottam.

— Az már nem fáj — biztatott Pulykapipi.

De ezt nem hittem el. Pulykapipi bizonyosan csak vigasztalni akar, mert olyan jó szíve van. És barát. Meg is öleltem érte.

— Tudod mit? — mondtam neki. — Ha egyszer neked is fájni fog véletlenül a fogad, nem hagylak egyedül. Megígérem. Itt a mancsom, nem disznóláb. Ott leszek melletted és úgy csinálok, ahogy te. Megígérem.

— És hogy fogsz csinálni? — kérdezte Pulykapipi.

— Én is ordítani fogok — mondtam. — Hálából. És igaz barátságból.

Elmentünk hát a doktor bácsihoz. A doktor bácsinál

minden fehér, és van egy szép üvegszekrénye. Abban tartja a fogókat. Nagyon megijedtem. A doktor bácsi beültetett a furcsa székbe és azt mondta:

— Nyisd ki a szád!

Kinyitottam. Akkor azt kérdezte:

— Melyik fáj?

De nem tudtam felelni, mert nyitva volt a szám. Gondoltam, becsukom. De akkor hogyan mutassam meg, melyik fáj? A doktor bácsi egy kis tükörrel végigvizsgálta a fogaimat és azt mondta:

— Aha! Ez az a rossz kis fog.

Erre hirtelen becsuktam a számat. Mivelhogy féltem egy kicsit. Sőt, nagyon. Különben is, már tudta a doktor bácsi, hol a rossz fogam! Hanem az volt a baj, hogy az ujja bent maradt a számban.

— Az ujjam még kell nekem! — mondta. — Nyisd ki a szád!

Hát kinyitottam újra.

— Most adok neked egy injekciót — mondta.

— Köszönöm, az biztosan jó lesz — mondtam —, de a foghúzás nem kell.

Mert tudtam, hogy fájni fog. Pedig nem is fájt. Csak egy kicsi tűszúrást éreztem, ez volt az injekció. Zsibbadni kezdett az arcom. És már nem is fájt semmi. De most igazán megijedtem, mert nem éreztem a számat.

— Elvesztettem a számat — mondtam a doktor bácsinak.

— Azért csak nyisd ki — mondta ő. — Nem veszett el, csak elzsibbadt.

Megpróbáltam kinyitni. Sikerült. A doktor bácsi felém hajolt. És már kint is volt a rossz kis fájós fogam. Nem is félek többé a fogorvos bácsitól. Mert a foghúzás nem fáj. Sőt. Akkor fáj, amikor még nem húzzák ki. Bizony.

Később a számat is megtaláltam, amikor megszűnt a zsibbadás.

Ezzel : vége a fejezetnek.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

AMELYBEN VALAMIT EL KELL HATÁROZNI, DE MÉG NEM HATÁROZZUK EL. TOVÁBBÁ SZÓ LESZ ESŐRŐL ÉS AZ ESERNYŐRŐL, ÉS A FIGYELMESSÉGRŐL IS. HAZAVISSZÜK AZ ÜZLETBŐL A KOCKACUKROT. ROSSZCSONTOT FÜLÖNFOGJÁK AZ UTCÁN

Napok óta esik az eső. De akárhogy esett is, Pulykapipivel mégis el kellett mennünk hazulról, mert dolgunk volt. Kifogyott otthon a cukor. Elindultunk a fűszereshez. Pulykapipi és én, személyesen. Jó esőköpenyünk volt, tehát hiába esett ránk az eső, nem áztunk meg.

Éppen kiértünk a kapun, amikor találkoztunk Rosszcsonttal.

— Szevasztok — mondta ő.

— Idehallgass! — mondta Pulykapipi. — Nem kell kiforgatni a szavakat. Miért mondod, hogy: szevasztok, amikor jól is lehet mondani. Vagyis: szervusztok. Vagy méginkább így: szervusz, szervusz...

Rosszcsont meg ezt felelte:

— Nyugalom, csigavér... vagy várj csak... nyuga-

vér, csigalom... Legföljebb azt fogom mondani: Szevasztok gyerekek, káposzta a fejetek. Így jó lesz?

— Ha nem változol meg — mondta Pulykapipi —, nem barátkozunk veled. Miért töröd mindig olyasmin a buksid, amivel másokat bosszantasz? A jó kis mackó rendesen viselkedik, és azon igyekszik, hogy másoknak örömet okozzon.

— Nem fáj már a lábikód? — kérdeztem én.

Mert hogy rosszalkodott az uszodában, és megütötte a lábát, hiszen tudjátok. Rosszcsont ránk nézett.

— Teljesen igazad van — mondta. — Én kicsit csintalan vagyok. Személyesen. De megjavulok. Személyesen. Mert nem akarok rossz lenni. Majd meglátjátok, addig is higgyétek el.

— Nagyon jó — helyeselt Pulykapipi.

— Örülök neki — mondtam én is.

— Figyelmes leszek, sőt, udvarias — mondta Rosszcsont.

Erre mancsoltunk.

— És rögtön be is bizonyítom — erősködött Rosszcsont.

Aztán így kezdte a bizonyítást:

— Hova tetszenek fáradozni tisztelt mackóim? Amikor így csurog a víz a felhőkből? Kérem szépen. Még megáztok! Nagyon féltelek benneteket. Prüszkölni fogtok. És így köhögtök: kh, kh, kh, kh... Nagyon köhögtök majd.

— Van rajtunk esőköpeny és csak cukorért megyünk — válaszoltam, hogy megnyugtassam.

— Ó, a cukor is megázik és kifolyik a zacskóból, kérem szépen — mondta Rosszcsont.

— Vigyázunk majd. És a köpeny alá tesszük — mondta Pulykapipi.

— Nem, nem — mondta Rosszcsont. És így folytatta: — Engedjétek meg, hogy ajánljak valamit. Nekem igazán örömet szereztek vele. És a cukor sem ázik meg... Kérem szépen...

— Mit akarsz? — kérdezte Pulykapipi, de már egy kicsit türelmetlen volt, és elindult.

— Hallgassuk meg — javasoltam és megálltam.

— Igen, hallgassatok meg. Mert jót mondok — kapott a szavamba Rosszcsont.

— Nos? — kérdezte Pulykapipi.

— Hát én azt gondoltam ki, kérem szépen — kezdte Rosszcsont és elhallgatott. Mi meg vártunk. Aztán így folytatta:

— Hogy se ti ne legyetek vizesek, se a cukor meg ne ázzék, én, mivel nagyon figyelmes vagyok, íme, kérem szépen, odaadom nektek az esernyőmet. Tessék, vigyétek. Álljatok alája!

— Hiszen nincs is nálad semmiféle esernyő — csodálkoztam. De Pulykapipi elrántott:

— Gyere! — mondta és nagyon dühös volt.

A hátunk mögött hallottam Rosszcsont nevetését:

— Hihihihihihi — nevetett ki bennünket s aztán utánunk kiáltotta:

— Jól beugrottatok!

Amikor kijöttünk a boltból, már alig csöpögött az eső. Rosszcsont éppen ott állt az ajtó előtt, és hallottuk, amint megszólít az üzlet előtt egy mackókislányt:

— Ó, kérem szépen, megázik. Személyesen. Engedje meg, hogy az esernyőm alá vegyem.

— Köszönöm szépen... De hiszen nincs is esernyője! — mondta a mackókislány.

SZER és CSEMÉGE

— Hihihihihi! — vigyorgott Rosszcsont. — Jól beugrott!

A mackókislány sírva fakadt, Rosszcsont pedig hozzánk fordult.

— Ez aztán a jó játék...

Ekkor kijött az üzletből egy néni.

— Nem szégyelled magad? — fordult Rosszcsonthoz és megfogta a fülét. De nemcsak fogta, hanem meg is húzta. Rosszcsont visított. A néni pedig ezt mondta:

— Máskor ne ríkass meg senkit!

Rosszcsont úgy eliramodott, mintha puskából lőtték volna ki.

— Meg kéne tanácskozni — kezdte Pulykapipi.

— Mit? — vágtam a szavába.

— Azt, hogy hogyan lehetne jó kis mackó ebből a Rosszcsontból.

— Tényleg — mondtam én —, meg kéne tanácskozni.

De nem jutott semmi az eszembe, mert nagyon nyugtalanított a kockacukor. Amit a boltban vettünk. Meg is mondtam:

— Nagyon idegesít a cukor!

— Miért idegesít? — kérdezte Pulykapipi.

— Mert tudni szeretném, hogy nem rázkódtak-e össze a kockák? Nagyon sietve visszük. És azt is szeretném tudni, hogy elég édesek-e? Azaz, jó lenne kinyitni a zacskókat. Hátha nem elég édesek?

Pulykapipi megszorította a karomat:

— És megkóstolni, ugye? — kérdezte és a szeme sarkából nézett rám.

— Hát... — mondtam én zavartan.

— Tudtommal te nem vagy Rosszcsont! — mondta Pulykapipi szigorúan.

— Az én tudtommal sem — mentegetőztem —, minthogy nem is vagyok Rosszcsont.

— Tehát? — kérdezte Pulykapipi.

— Tehát — mondtam én — egészen bizonyos, hogy a kockák nem rázkódtak össze, bár sietünk a cukorral. És olyan édesek, amilyen a kockacukor szokott lenni. Egyébként: nem is idegesítenek.

— Vagyis? — kérdezte Pulykapipi.

Én meg gyorsan ezt mondtam:

— Vagyis, nem kell megkóstolni.
És mivel nem is kóstoltuk meg, vége van a fejezetnek.
Ha cukor kell, kérjetek anyácskátoktól.

HUSZADIK FEJEZET

AMELYBEN IZGALMAS ÉS TITKOS LESBEN ÁLLUNK, MERT A JÓ ELHATÁROZÁST KERESZTÜL KELL VINNI. A FELÉT KERESZTÜL IS VISSZÜK

Otthon Pulykapipi hosszan elgondolkozott, aztán így szólt hozzám:

— Valamit mégis tenni kell Rosszcsontért.

— Igen — mondtam én. — De mit?

Napokig törtük a buksinkat, de semmi sem jutott az eszünkbe. Két hétig nem is láttuk Rosszcsontot, és azt sem tudtuk, hol lakik. Ha szép idő volt, mindig lementünk a térre. De ott sem láttuk.

— Előfordul, hogy egy mackó eltűnik? — kérdezte Pulykapipi egy napon a bácsikámtól.

— Nem — mondta a bácsikám. Aztán elgondolkozott: — Legfeljebb elcsatangol. Otthon meg aggódva várják a szülei.

Erről eszembe jutott valami. Meg is mondtam Pulykapipinek, mihelyt egyedül maradtunk:

— Menjünk el Rosszcsont szüleihez.

— Minek? — kérdezte Pulykapipi.

— Hogy megmondjuk nekik: Rosszcsont nem tűnt el. Hanem csak csatangol.

— Nem jó. Illetve nagyon jó — mondta Pulykapipi. — De várj csak. Azért, mert mi nem láttuk hetek óta, még nem biztos, hogy csatangol. Sőt. Talán mindig otthon van. Lehet, hogy beteg, azért nem látjuk az utcán, vagy a téren. De tudom már, hogy mit kell csinálni... Meg kell lesnünk Rosszcsontot. Ez az első.

— Hol lessük meg? — kérdeztem én.

— Mindenütt — mondta Pulykapipi. Aztán a mancsával megvakarta a buksiját. — Meglessük titokban. Úgy, hogy ő nem is tud róla. Óvatosan lessük meg. Ez lesz az első.

— Minek? — kérdeztem, mert nem értettem.

Aztán megtudtam. Éppen ezt mesélem most el. Nagyon figyeljetek, mert izgalmas.

A leselkedés úgy kezdődött, hogy sokáig kellett várni, mert Rosszcsont, úgy látszik, elkerülte ezt a környéket, ahol mi lakunk. Egyszer meg is mondtam Pulykapipinek:

— Ez a rossz kis mackó végképp elcsatangolt!

Pulykapipi meg ezt felelte:

— Ha valamit meg akarsz tenni, soha ne mondj le róla. Akadály mindig van. De ragaszkodni kell a jó elhatározáshoz. És Rosszcsont nem csatangolt el végképp. Egyszer mégis meglessük.

— Persze — mondtam én. — Nehogy azt hidd, hogy én nem ragaszkodom az elhatározáshoz. Sőt. Nagyon is ragaszkodom. És ezért meg is lessük, mert ez az első. De hol? Nem lehet lesni azt, akit nem látunk.

— Hol? — kérdezte Pulykapipi, és hirtelen behúzott egy kapualjba. — Less ki! Ott megy, a másik oldalon. Lóbálja a táskáját. Cammog. Látod? Ott... Ott...

Kilestem. Láttam. Valóban ott cammogott Rosszcsont. És nem is sejtette, hogy lessük. Egészen úgy cammogott, mint akit nem lesnek. Később óvatosan kibújtunk a kapu alól. Követtük. Elbújtunk egy fa mögé, onnan figyeltük, mert Rosszcsont néha megállt egy kirakat előtt bámészkodni. Néha hátra is fordult. Ilyenkor Pulykapipi gyorsan berántott egy kapu alá, vagy egy hirdetőoszlop mögé. Féltünk, hogy meglát bennünket és akkor vége a lesnek.

De nem látott, csak cammogott vidáman. Mi meg követtük, vigyázva, utcáról utcára. Úgy mentünk utána, hogy mindig volt köztünk húsz lépés. Arra ügyeltünk, hogy ha véletlenül hátrafordul, elbújhassunk egy kapuban. Egyszer majdnem észrevett. Át akart menni a Jegesmedve körúton. Már lelépett a járdáról, amikor a jelzőlámpa éppen piros lett. Gyorsan visszalépett. És körülnézett. Mi az utolsó pillanatban lapultunk meg egy cukrászbódé mögött.

— Észrevett — mondtam és nagyon dobogott a szívem.

— Ne csüggedj ! — súgta Pulykapipi. — A csüggedők nem érnek el semmit.

— Persze — helyeseltem, mert Pulykapipi ugyan néha mérges, de nagyon gyakran igaza van. Most is igaza volt. Mert nem kell csüggedni, ha jó az elhatározás. És a mienk jó volt. Majd meghalljátok. Egyelőre mi is átmentünk az úttesten, és követtük Rosszcsontot. Ránéztem Pulykapipire. Ő is izgatott volt.

— Vigyázz ! — rántott vissza. Rosszcsont éppen hátrafordult. Valaki után bámulhatott. Bennünket szerencsére nem látott meg. Igazán nagy szerencse. Még óvatosabban követtük, mindig a nyomában.

— Nem szabad csüggedni — mondtam később én.

— Most ne beszélj — mondta Pulykapipi. — Lesen nyitva legyen a szemed, és csukva a szád.

— Ezt most nem mondtad, ugye? — kérdeztem én.

— Miért ne mondtam volna? — csodálkozott Pulykapipi.

— Mert az előbb azt mondtad, hogy lesen nem szabad beszélni — feleltem.

Ebben a pillanatban Pulykapipi akkorát rántott rajtam, hogy majdnem hanyatt estem. De szerencsére megfogózkodtam a fatörzsbe, amely mögött megbújtunk.

Rosszcsont ugyanis megállt egy kapu előtt és körülnézett. Aztán bement.

Pulykapipi kilépett a fa mögül.

Nagyot lélegzett:

— A les sikerült — mondta elégedetten. — Itt lakik!

Megnéztük, milyen utcában vagyunk. A Pirosbogyó utca volt, tizenegyes szám. Gyorsan haza siettünk. Otthon Pulykapipi elővett egy levélpapírt meg egy borítékot a bácsikám fiókjából.

Aztán ezt írta a papírra:

„Kedves medvebácsi! Alulírott két mackó holnap délután öt órakor szeretne beszélni a bácsival. Jó lenne, ha a mackója nem lenne otthon. Titkos ügy. Ne szóljon a bácsi senkinek, mert igazán titkos. A többit majd megtudja, ha elmondjuk. Többet most nem írunk.

Két jóakarója.

Utóirat: Egyszer már találkoztunk."

A borítékra meg ezt írta:

„Annak a bácsinak, aki a Pirosbogyó utca tizenegyben lakik és van egy mackó fia, akit nagyon szeret és kényeztet. Általában Rosszcsontnak hívják. Mármint a fiát."

Elszaladtunk a Pirosbogyó utcába.

Besurrantunk a házfelügyelő bácsihoz, és átadtuk a levelet.

— Miféle levél ez? — kérdezte csodálkozva. — Miért nem viszitek fel? Első emelet négy. A sarokban.

— Mert titkos — súgta Pulykapipi. — És megkérjük a házfelügyelő bácsit, ne tessék szólni Rosszcsontnak!

A házfelügyelő bácsi meg is ígérte. Nagyot sóhajtottunk, mert ezzel elintéztük a jó elhatározás első részét.

De ezzel még nincs vége... Csak a fejezetnek van vége.

Mert a többi másnap történt.

Azt is elmondom, csak egyet alszunk előbb.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

AMELYBEN AZONNAL FOLYTATOM, MERT TUDOM, HOGY MÁR NAGYON KÍVÁNCSIAK VAGYTOK. NEM SZERETEM A BARACKOT, MÉGIS ELMEGYEK PULYKAPIPIVEL A PIROSBOGYÓ UTCÁBA. BESZÉLGETÉS EGY FELNŐTTEL

Másnap délután, úgy, ahogy elhatároztuk, elindultunk a Pirosbogyó utcába.

— Légy nagyon illedelmes — figyelmeztetett Pulykapipi.

— Felnőttel én mindig illedelmes vagyok — válaszoltam. — De kereken megmondom: a barackot nem szeretem a buksimon.

Hiszen a barackos bácsihoz mentünk, Rosszcsont papájához.

— Ha valamit elhatároztál, akkor az ilyesmi nem számít. Mármint egy-két barack a buksidra — intett le Pulykapipi.

Odaértünk a ház elé.

— Hát itt vagyunk — mondta Pulykapipi, és nagyot fújt. Én is sóhajtottam, mert nem könnyű dolog titkos ügyben elmenni valahová. De hangosan így szóltam:

— Első emelet négy. A sarokban.

Felmentünk a lépcsőn, s már ott is álltunk az ajtó előtt. Pulykapipi újra nagyot fújt. Én sóhajtottam még egyet.

— Csengessünk be — mondtam a sóhajtás után.

Pulykapipi bólintott. Becsengettem.

— Zrrr, zrrr — szólt a csengő. Nagyon hangosan. Aztán vártunk. Pulykapipi újra nagyot fújt. Éppen én is sóhajtani akartam, amikor kinyílt az ajtó. Ott állt a barackos bácsi. Személyesen.

— Gyertek be — mondta. — A bocsom nincs itthon, mert így akartátok.

— Így — mondtam én, aztán eszembe jutott az udvariasság. — De nem akartuk, csak kértük. Én és a Pulykapipi.

— Pulykapipi? Az ki? — kérdezte a barackos bácsi.

— Ő — mondtam és rámutattam Pulykapipire. — Unokabátyám és barátom. Így neveztük el, mert néha mérges. De már nem annyiszor, mint azelőtt. És nagyon bátor! Igazán bátor!

— Jó — mondta a barackos bácsi és bevezetett a

szobába. — Üljetek le, és mondjátok el, miért írtátok nekem ezt a levelet? Baj van a bocsommal?

— Tessék elhinni, nincs semmi baj! — kezdtem. — Csak éppen elhatároztuk, hogy Rosszcsont...

A barackos bácsi közbevágott:

— Mi az, hogy Rosszcsont? Az én fiam nem Rosszcsont. Csak csintalan.

— Nagyon csintalan — szólt közbe Pulykapipi. Majd csendesen hozzátette: — Nem azért jöttünk, hogy árulkodjunk. Hanem szeretnénk beszélni a bácsival. Azt akarjuk, hogy a bácsi fia...

A barackos bácsi megint közbevágott.

— Hogy ő ne legyen Rosszcsont, ugye?

— Hát — mondta Pulykapipi —, valahogy így...

— Árt saját magának — segítettem én is.

— Beszéljetek — mondta a barackos bácsi. — Mit követett el?

Pulykapipi hallgatott. Én is. A les bizony könnyebb volt. De amit elhatároztunk, azt keresztülvisszük. És nem csüggedünk.

Most Pulykapipi volt a bátrabb:

— Ő nem szokta elmondani, hogy miért üti meg a lábát az uszodában, vagy hogy miért kell elszaladnia a fűszeresbolt elől? — kérdezte.

— Idehallgassatok — kezdte a barackos bácsi.

Odahallgattunk.

— Én tudom, hogy a fiam nem jó kis mackó. Tényleg Rosszcsont. Ti ugyan nem mondtátok el, mi mindent csinált, de én tudom. Mert mások elmondják. Hanem ennek nemcsak ő az oka. Hanem én is... — kezdte a barackos bácsi. Aztán elmondta, hogy nagyon sokat dolgozik, és utazik vidékre. És nem tud annyit törődni a mackójával, amennyit kellene. És hogy ő is szomorú ezért.

— Hát az anyukája? — kérdezte Pulykapipi. — Miért nem törődik vele az anyukája?

Hanem a barackos bácsi most még szomorúbb lett. Elfordult és sóhajtozott. Jobban, mint mi az utcán, vagy az ajtó előtt. Olyan szomorú lett, hogy a szeme is hunyorgott a szomorúságtól. Aztán nagyot nyelt.

— Tudjátok, miért nem törődik vele az anyukája? — kérdezte.

— Nem tudjuk — mondtuk mi.

— Azért nem törődik vele, mert nincs neki anyukája. Mert meghalt szegénynek az anyukája.

Pulykapipi is elfordult, mert sírva fakadt. De csak nagyon halkan sírt. Én meg sóhajtoztam. Nagyon-nagyon sóhajtoztam. Egy ideig hallgattunk, aztán nekem eszembe jutott valami. Az, amiért jöttünk. A második. Csak most másképp beszélem meg a barackos bácsival. Most, hogy megtudtam: szegény Rosszcsontnak nincs anyukája.

— Egyszer nekem akarta adni az üveggolyóit. A kéket is — kezdtem én.

A barackos bácsi kicsit elmosolyodott, de még nagyon szomorú volt.

— Ugye, nem is olyan rossz ő? — kérdezte.

— Hát... — mondtam én. — Majd nem lesz... — És folytattam, ahogy az előbb eszembe jutott.

— Bácsi kérem, tessék mondani, nem lehet egy mackó a másik mackó anyukája, illetve apukája, amikor a bácsi elutazik?

Pulykapipi rögtön kimondta:

— Mert mi elvállaljuk — kiáltotta.

— Az én mackómat? — kérdezte a barackos bácsi.

— Csakis — felelte Pulykapipi. — Úgy határoztunk, hogy a bácsi előtt barátságot kötünk vele és mindig és mindenben segítjük.

— Már vagyunk egy páran barátok — folytattam én.

És elővettem a zsebemből Lalit, a mókust.

— Kuki meg otthon van — mondtam én.

— Kuki : papagáj — magyarázta Pulykapipi.

A barackos bácsi megölelt bennünket. Személyesen.

— Nagyon jó kis mackók vagytok — simogatta meg a buksinkat. — Nagyon boldog vagyok. Aztán azt kérdezte :

— Akartok barackot?

— Köszönjük, nem kérünk — mondta Pulykapipi.

De én úgy gondoltam, hogy a jó elhatározásért el kell viselni a barackot is a buksimon. Hadd legyen a bácsi még boldogabb.

— Én kérek szépen — mondtam hősiesen.

Pulykapipi rámnézett, nagyon csodálkozott. A barackos bácsi meg kisietett és egy nagy üveg barackbefőttel tért vissza. Ezzel kínált bennünket, és nem buksiravalóval.

Ekkor csengettek. Rosszcsont érkezett meg. Amikor meglátott bennünket, elhúzta a száját.

— Árulkodni jöttetek? — kérdezte.

— Nem! — mondta gyorsan a barackos bácsi. — Hanem látogatóba jöttek, hogy megnézzék, mit csinál itthon a barátjuk.

— Kiknek a barátja? — kérdezte Rosszcsont.

— A mienk — mondta Pulykapipi.

Én meg elővettem a három legszebb üveggolyómat és Rosszcsontnak nyújtottam.

— Ezt hoztam neked ajándékba.

A befőttes üvegben még sok barack volt.

— Ezt meg neked hagytuk — mondta Pulykapipi.

Elővettem Lalit, a mókust.

— Ő is a barátunk — mondtam. — Meg Kuki is, a papagáj. Vagyis most már öten leszünk.

Rosszcsont csak ámult-bámult. Nézte mancsában az üveggolyókat. Aztán hirtelen ugrándozni kezdett.

— Barátaim vannak! Barátok vagyunk! — kiáltozta.

— És mindig is azok maradunk — mondta Pulykapipi.

Rosszcsont elkomolyodott:

— És én megigérem — mondta nagyon határozottan —, hogy nem leszek többé Rosszcsont.

Pulykapipi meg ezt mondta:

— Igen. Mert rossz mackó nem lehet a barátunk.

A barackos bácsi kiment a másik szobába. Mi meg játszani kezdtünk. Pulykapipi véletlenül feldöntött egy vázát, ami ott állt egy kis asztalon. A váza leesett és darabokra törött. Nagyon szép váza volt. És nagyon apróra törött. A csörömpölésre bejött a barackos bácsi.

— Mi történt? — kérdezte ijedten.

— Eltörött — mondtam én.

— A váza — folytatta Pulykapipi.

És ekkor Rosszcsont odalépett a barackos bácsihoz.

— Ne haragudj apukám — mondta. — Véletlenül nekimentem a kis asztalnak. Én, személyesen. És leesett a váza. Így tört össze. Senki nem tehet róla. Ezek a bocsok nem tehetnek róla, csak én, személyesen...

Hanem Pulykapipi a szavába vágott:

— Nagyon szép, hogy vállaltad... izé... Rossz... izé... Jócsont... Kezdesz igazi barát lenni... De hazudni nem szabad...

— Mert a vázát én löktem le. Személyesen — szóltam közbe.

Pulykapipi azonban ezt mondta:

— Senkinek sem szabad hazudni. Mert a vázát én löktem le. Véletlenül. De én löktem le.

A barackos bácsi megölelt bennünket.

— A vázát nagyon sajnálom — mondta és mosolygott. — Máskor jobban vigyázzatok. De most mégis örülök, mert látom, hogy igaz barátok vagytok.

Megsimogatott bennünket. Aztán ezt kérdezte:

— Akartok-e még barackot?

Hazudni nem szabad — gondoltam én. Biztosan Pulykapipi is így gondolta. A barack pedig nagyon jó volt.

— Kérünk szépen — mondtuk mind a ketten.

És a barackos bácsi adott. Nemcsak Pulykapipinek és nekem, hanem mind a hármunknak. De a buksinkra.

Ezzel ez a fejezet is kész, mert elbúcsúztunk. Az új baráttól is. Nagyon szorongatta a mancsunkat. Mi is az ő mancsát, mert örültünk, hogy megjavult.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

AMELYBEN SOK MINDEN ESZEMBE JUT.
NAGYON SZOMORÚ EZ A FEJEZET ÉS NAGYON VIDÁM IS.
DE A VÉGE MÉGIS EGÉSZEN VIDÁM.
S HA A VÉGE JÓ, MINDEN JÓ,
MERT EZ AZ UTOLSÓ FEJEZET

Teltek-múltak a hetek. A tél is telt-múlt. A tavasz is. Lassan nyár felé cammogott az idő. Mi már régen jóbarátok vagyunk. Mind az öten. Jócsont, Lali, Kuki, Pulykapipi és én. Együtt járunk mindenhova — kivéve Kukit.

— Miért nem visszük el soha magunkkal Kukit? — kérdeztem én.

— Kalitkával vigyük? — kérdezte Jócsont.

— Idehallgass! — mondta Pulykapipi. — Jövőre, ha megérdemlem, kapok egy akváriumot. Aranyhalakkal. Mit gondolsz, elviszem majd az aranyhalakat is sétálni? Pohárban, vagy vödörben?

— Nem gondolom — mondtam én. Aztán ezt mondtam: — Aranyhalat nem visznek sétálni. De szegény Kuki néha eljöhetne velünk.

És eszembe jutott valami. Hogy nálunk az erdőben mennyi madár van.

Csr, csr, ti-ti-ti, pity-pity — egész nap csicseregnek, meg titiznek, meg pityegnek a madarak. Nagyon elszomorodtam. Mert eszembe jutott, hogy milyen jó lenne már otthon lenni. Aztán megint eszembe jutott valami. Az, hogy pár nap múlva úgyis hazamegyek. Anyácskám és apukám értem jön. És nagyon vidám lettem. De ekkor megint eszembe jutott valami. Az, hogy akkor itt kell hagynom a barátaimat. Kivéve Lalit, mert ő velem jön. Ettől újra elszomorodtam. Aztán eszembe jutott még valami. Az, hogy ők is eljöhetnek hozzánk, az erdőbe : Pulykapipi, Jócsont és Kuki. És ettől megint nagyon vidám lettem.

— Eljöttök az én szüleimhez? — kérdeztem tőlük.

Csak Kukitól nem kérdeztem, mert őt úgyis elhozzák.

— Szívesen ! — mondták ők.

Erre mancsoltunk.

* * *

Aztán elkövetkezett a búcsú napja. Reggel megöleltem a nénikémet, aztán a bácsikámat. Aztán Pulykapipit, délben pedig Jócsontot. És megbeszéltük, hogy nemsokára el-

jönnek hozzánk. Aztán már nem öleltem meg közülük senkit, mert nyílt az ajtó. Tudjátok, ki lépett be? Hát az én anyácskám! Meg a papám! Eljöttek értem. Az én drága anyukám! Úgy szeretem az anyukámat és a papámat! Öleltem, csókoltam őket, sokáig és nagyon.

Szeressétek ti is az anyukátokat és a papátokat.

De már nem folytatom, mert nagyon sietek. Tudjátok miért? Mert vár a vonat, az erdő, és a madarak. Engem, személyesen.

Szervusztok, gyerekek!

Integessetek nekem. Én is integetek a vonat ablakából.

Mackó-szívem veletek!

Ezzel az egész könyvnek
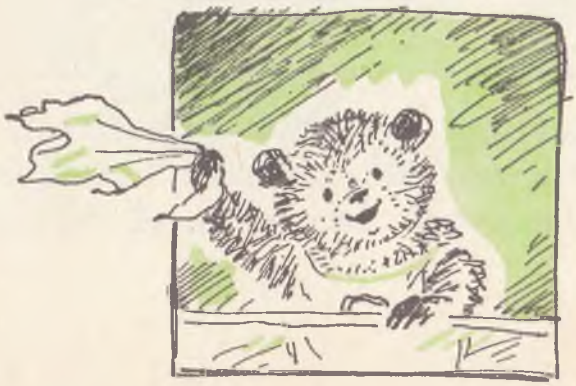
Vége . . .